

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!

Jen svorným Bůh zehnává.”

JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) X. — Číslo (No.) 42.

Sobota (Saturday) 19. 10. (October) 1985

K 450. NAROZENINAM KANADY

Naš dobrý, pokojný a prosperující soused na severních hranicích, kde žije také tisíce našich věrných krajanů a exulantů - (i s prototypem české podnikavosti z Moravy Tomikem Bačou) - uz tak trochu vloni oslavoval 450. výročí svého „objevení“ francouzským mořeplavcem Jakubem Cartierem, který přistál r. 1534 u břehů Newfoundlandu. Hlavní oslavy však asi budou až v příštím roce v rámci Světové výstavy, která se horečně připravuje na rok 1986 v „Kanadské braně k Pacifiku“ - v krásně položeném městě Vancouveru v Britské Kolumbii, kde má Hlas národa celou řadu čtenářů. A protože k dobrým přátelským vztahům se sousedy je třeba znát i jeho historii, přinášíme dnes první článek o „objevení“ Kanady před 450 lety, a během příštího roku se z vděčnosti Kanadě za poskytnutí pohostinství a příležitosti založení „nových domovů“ nejen našim krajanům, ale i všem přistěhovalcům - (jako USA) - ještě několikrát vrátíme.

Emil Kubát:

KANADA - PO 450 LETECH

Své jméno dostala od indiánského slova kanata, což znamená osadu, nebo také skupinu chatrčí. A autorem tohoto pojmenování prý byl Jacques Cartier, francouzský mořeplavec, který právě před 450 lety připlul k břehům velké země - Kanady. Nebyl tu snad první, mezi vědci je rozšířena domněnka, že půl tisíciletí před Cartierem se břehů severoamerického kontinentu dotkli Skandinávci, přesněji řečeno Islandané, kteří se na svých vratkých lodičkách pustili po osídlení tohoto ostrova dále na západ do nesmírných plání Atlantiku a objevili „širokou krásnou zemi“, jak zpívali jejich sagy. Ovšem k trvalému osídlení nedošlo a jejich hrdinská epopej byla zapomenuta.

Vše začalo až ve XIV. století. Středozemní moře tehdy již nepostačuje podnikavosti italských měst a jejich lodě se pouštějí na západ do oceánu. Až do té doby jsou velké obchodní cesty převážně suchozemské, avšak Italové a poněkud později Španělé a Portugalci pokračují v

postupu Atlantikem. Již v první polovině XIV. století objevují italské mořeplavci Kanárské ostrovy, teprve o století později však je archipelag připojen k tehdejšímu známému světu. Zásahu na tom však mají Španělé.

První desetiletí XVI. století jsou lety velkých námořních objevů, zároveň však začíná i první dělení koloniálních držav. Smlouvou v Tordesillasu si Španělsko a Portugalsko vymezily sferu vlivu, hranice byla určena 370 mil na západ od Kapverdských ostrovů a ztotožnila se později s 46. poledníkem. Tím se stalo, že jedinou zemí, kde se v latinské Americe mluvilo portugalsky, je Brazílie, sféra portugalského vlivu zasáhla vedle Indie i sem. (Ovšem, měl v tom tehdy svou úlohu i papež - tehdejší mezinárodní autorita jako dnešní OSN, který byl zrovna v rozepři se španělským králem.)

Ty, kteří plavby financovali, však k tomuto kroku nevedly zájmy vědecké, ale snaha o moc, bohatství a „roužkově“ i o rozšíření křesťanství. První

koloniální panství Španělů a Portugalců a poklady, které zámořské objevy přinášely, vzbudily samozřejmě snahu dalších o kus „zlatého koláče“. Jelikož jižní cesty Atlantikem a kraje tam objevené byly doménou států Pyrenejského poloostrova, obrátili se druzí, tj. Angličané a Francouzi, více na sever.

Francouzský král František I. byl velkým protivníkem habsburské moci, která jeho zemi svírala jako v kleštích ze Španělska z jihu a z Rakouska na severu. Po bitvě u Pavie v roce 1525 byl francouzský král dokonce zajat a byl nucen strávit více než rok u madridského dvora. Po návratu do Paříže se František I. pokusil tento španělský náskok dohonit. Velká úloha tu připadla bretoňskému přístavu Saint-Malo, městu neohrožených námořníků, kteří mj. objevili a dali i jméno Malvínským ostrovům. Odtud pak vyplula v roce 1534 expedice v čele s Jacquesem Cartierem, která podle dobrozdání pařížského dvora měla dva cíle: jednak „objevit ostrovy a země, kde se nachází zlato a jiné bohatství“, za druhé pak najít cestu do Indie v severní části Atlantiku.

Zpočátku to jde pomalu a vlastně jen podél mohutného toku velké řeky, dále do vnitrozemí se první osadníci pouštějí jen zřídka. V blízkosti ústí řeky zakládají v roce 1608 osadu, která pak dala jméno provincii Quebec. Jdou pak dále proti proudu řeky a osidlují i území u Atlantiku, jemuž dávají název Akádie. Záhy se tu objevují i Angličané.

Stejně jako Francie vstupuje londýnský dvůr do koloniální éry později, ale od konce XVI. století a především poté, kdy angličtí mořeplavci rozprášili „nepřemožitelnou armádu“ 130 korábů španělského loďstva (v roce 1588), dohání milovými kroky pyrenejské koloniální mocnosti a brzy je předěl.

(Pokračování na str. 12)

Budova kanadského parlamentu v Ottawě - hlavním městě Kanady v provincii Ontario

Snad vůbec první rytinový nákres mapy Kanady, původně nazvané mořeplavcem Cartierem „Novou Francií“.

Vancouver - „kanadská brána k Pacifiku“ v Britské Kolumbii, kde se horečně připravuje „Světová výstava 1986.“

Sloupek informací

**o všeobecných důvodech
dnešní napjaté situace
v Jihoafrické republice
trochu jinak,
než se o tom píše ve světovém tisku.**

Chtěj - nechtěj se v Sloupku H.N. musíme znovu vrátit k dnes těžko řešitelnému problému apartheidu v Jihoafrické republice (JAR) - i když poněkud, zmizely zprávy z prvních stránek světových novin o černošských demonstracích v různých jihoafrických městech, je více než pravděpodobné, že v JAR poteče znovu krev a jihoafrická „apartheid“ se opět dostane na první stránky deníku světových velkoměst. A nestane se tak vůbec pro tragiku jihoafrické situace, nebo ze smutku nad několika náhodnými obětmi demonstrací, ale z potřeby Moskvy odvrátit pozornost mezinárodního mínění třeba od situace v Afghánistánu, v Nikaragui či v jiné zemi její zájmové sféry.

Proto máme za to, že je spravedlivé podívat se na důvody dnešního rasově-politického napětí v JAR z trochu jiného zorného úhlu, než to dělá většina amerických liberálních novinářů a TV zpravodajů, a o nichž se proto - snad z neznalosti - snad úmyslně a promyšleně naplánované levicové konspirace obyčejně nikde nedočteme. Aniž se budeme vracet k celým tristaletým dě-

jinám osídlení Jižní Afriky holandskými a anglickými kolonizátory - (osídlenec z Indie začala Anglie posílat do Jižní Afriky ve větším počtu až teprve v šedesátých letech minulého století) - rozpomeneme se v krátkosti na nešťastný rok 1948 - nešťastný pro únorový puč a tím vyhlášení Rudého apartheidu v Československu, ale také nešťastný pro JAR vyhlášením politiky oddělení ras - (které mělo ovšem pro černošské, indické a míšené obyvatele JAR ve skutečnosti daleko méně tragické následky než Rudá apartheid pro nekomunistickou většinu obyvatel Československa!)

Přibližně v téže době vyšly ve Francii - (tuším v nakladatelství Plon - cituji jen z paměti) - dva závažné historické romány. Jeden má titul „Pleure mon pays bienaimé“ (Plač, má drazemilovaná země) a druhá se jmenuje „La vingtcinquième heure (Nadešla hodina pětadvacátá). Tu první napsal Jihoafričan Alan Paton a prorocky se v ní zahleděl do budoucích těžko stí své rodné země, které jí nastanou, nezmění-li se během let zároveň politika zavedeného apartheidu. Tu druhou napsal ru-

munský exulant Ionescu a pojednává se v ní o obou filosoficky bratrských totalitních režimech - Hitlerovu nacismu a Marxovu komunismu - (obou vyšlých z německých filosofů Hegela a Feuerbacha) - v nichž člověk ztrácí nakonec svou lidskou důstojnost a stává se jen číslem, užitečným či neužitečným pro moc policejné totalitního státního systému, jemuž pak je člověk zcela vydán na milost a nemilost. - Z tohoto druhého pravděpodobně biografického románu rumunského autora udělali v Hollywoodu velmi dobrý film, v němž hraje hlavní roli výborný Anthony Quinn. Udělal-li někdo film z první zmíněné knihy o apartheidu v JAR, to nevím, ale jen si vzpomínám, že jsem román tehdy při studiu přečetl „v jednom tahu“ za dva večery, stejně jako tu 25. hodinu. V obou těchto románech je však porůznu a jinak položena zastřeně otázka, které se ani autor libreta filmu 25. hodiny s Anthony Quinem neotkl: „Proč to je, v čem to vězí, že odpovědní, obyčejně křesťanský výchovaní a vzdělaní politici a státníci nerozpoznají závčas potřebu nápravy nespravedlivých poměrů v národní a lidské společnosti, aby se předešlo jejich škodlivým následkům: krvavým revolucím a vůbec vzniku následným totalitním policejním režimům, či jen doutnajícími ohýnkům lidové nespokojenosti a vzpoury, provázené v dějinách vždy zbytečným krveprolitím a utrpením velkého počtu nevinných.

Tuto nepřímou položenou otázku v obou zmíněných románech - (proč rozumní, inteligentní, obyčejně majetní, pro sebe předvídatí a jinak křesťanský výchovaní lidé z generací, znající důvody Velké francouzské revoluce i té bolševické v Rusku z r. 1917 se z nich ničemu nenaučili, aby závčas nespravedlivý stav věcí lidských opravili a tak předešli horším nespravedlnostem, pocházejícím z násilných revolucí - nikdo, absolutně nikdo ve světě - s výjimkou římských papežů, oficiálně nevyzvedl, aby se o ní diskutovalo s cílevědomým hledáním nápravy). - Když říkám - s výjimkou římských papežů, myslím na beztoho již trochu pozdě přišlé encykliky papežů Lva XIII., Pia XI., Pia XII., Jana XXIII. a Pavla VI. I když v nich byl zodpověděn základní důvod všech překážek k potřebným sociálním reformám ve světě - (těžkost obrácení lidského smýšlení a nutnost náhrady individualistického egoismu v lásku k bliž-
mu a v sociální spravedlnost).

nešli v Evropě a v Jižní Americe ani páni biskupové - (děti své doby) - příkladem bohatým, aby rozdělili zděděné latifundie chudým zemědělským dělníkům a pomohli jim závčas vybudovat skutečně svobodná a výnosná hospodářská družstva. Podobně tomu bylo i v jiných výrobních oborech. Proto asi nikdo nebral papežské sociální encykliky vážně, protože „nezabraly“ ani v samotné Itálii, kde stále přežíval středověký „feudalismus“ ve formě nájemců půdy (tzv. Contadini), kteří musili svému laickému, či církevnímu „pánu“ odvádět dosti vysoké procento ze sklizené úrody. To bylo v Itálii, o které jsme za naší první republiky jinak zrovna mnoho nevěděli, nežli to, že je tam mnoho historických památek z doby staré Římské říše, že tam ve Vatikánu sídlí Petrův nástupce papež, že při formaci našich legionářů, kteří statečně bojovali u Pijavy - hrál důležitou úlohu náš slovenský Rastislav Štefánik, že za našeho mládí tam vznikl z nějakých důvodů Mussoliniho fašistický socialismus a čs. mezinárodní fotbalové mužstvo tam v prodloužení mistrovství světa až poté, když Mussolini slíbil každému členu italského mužstva zbrusu nový automobil značky Fiat.

Jak se tedy mohlo očekávat provádění zemědělských a sociálních reforem podle papežských encyklik v jiných zemích, když země, kde papež žije - katolická Itálie sama jejich rad nedbala. Jedině se o to úspěšně pokoušela specializovaná Katolická akce, jejímž provedením pověřil papež Pius XI. belgického prostého kněze, později monsignora - (papežem Janem XXIII. povýšeného nakonec na kardinála) - Josefa Cardijna, který založil celosvětovou organizaci JOC („Jeunesse ouvrière chrétienne“ - Křesťanské dělnické mládeže) - a tak vychoval první vůdce Křesťanských dělnických odborů. (Jeho organizace Křesťanské zemědělské mládeže - JAC, studentské mládeže JEC a nezávislé mládeže JIC /svobodných povolání/ - se zrodily později). - K nám se Cardijnovy myšlenky dostaly ve skutečnosti až po konci 2. světové války, když je začal uskutečňovat náš pozdější exilní kardinál dr. Josef Beran hned po svém jmenování pražským arcibiskupem. Ovšem, jeho? Katolická specializovaná akce měla krátké trvání, protože po únorovém puči 1948, to byla první organizace, kterou komunisté zakázali ještě dříve, než arcibiskupa Berana, po jeho parování

ném kázání o Božím Těle estébáci zatkli na přímý Gottwaldův či Čepičkův rozkaz. Tím se také nikdy nemohlo uskutečnit ani arcibiskupovo rozhodnutí o darování zbylé církevní půdy všem, kdo na ni pracovali, aby si založili svobodné družstevní podniky. Arcibiskup Beran si chtěl ponechat pro výživu pražského semináře jeden statek, ale komunisté měli již naplánované své státní statky a JZD a nemohli si nechat ujít své „zásluhy“ o zrušení majetkových rozdílů mezi zemědělci zestátněním veškeré půdy.

Už tedy jenom z naší čs. zkušenosti se nám klade vtíravá otázka, proč alespoň křesťané „nemyslí dopředu“ a nesnaží se odvážně o spravedlivé hospodářské a sociální reformy závčas? Proč bylo třeba dělnických unií, aby si ve svobodném světě dělníci vybojovali osmihodinovou pracovní dobu, nemocenské a starobní pojištění, placenou dovolenou, právo na stávku, v USA pracovní smlouvy atd? Proč jen proč? Protože svobodnou vůlí rozhodnutý přerod našeho lidského egoismu v sociálně spravedlivou solidaritu s méně podnikavými, opatrnými, byt' i jinak šikovnými lidmi, je stále ještě - i po 20 stoletích křesťanství - buď otázkou skutečného prožívání víry v Boha, nebo osobní citlivosti, či chladné obchodní kalkulace, ale nikoliv ještě logickou nutností. Až na to koncem tohoto století kruhy podnikatelů, bankéřů, průmyslníků, uniových předáků a nakonec i politiků přijdou, budou schopni na to vypracovat programy do kompjútrů, které jim pak jasně v několika vteřinách ukáží, v které zemi dojde brzy k revoluci či k politické nestálosti, nebude-li závčas podniknuto to či ono, aby byly odstraněny nejkřiklavější sociální rozdíly v dané společnosti. Nakonec se tomu nevyhnu ani dnešní komunistické režimy; které, aby se udržely u moci, zplodily materiálně privilegovanou politickou elitu, která se svých hmotných výhod drží také zuby nehty i za cenu tvrdého žalářování nevinných odvážných kritiků a jejich křiklavé sociální diskriminace.

Jihoafrická problematika

A teď konečně k problému Jižní Afriky. - Určitě alespoň někdo čtenářů H.N. slyšel o čs. cestovateli F. Zikmund a Hanzelka, kteří projeli Afriku v Tatraplanu. Pak to tom napsali i dvoudílný cestopis „Napříč Afrikou“, a tuším, že je to v druhé kapitole druhého dílu jejich cestopisu, kde se zmiňují o setkání
(Dokončení na str. 13)

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu
a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

YDÁVÁ:

„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE. Chicago Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.

s redakčním kruhem

Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK

111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602

(312) 263-6060

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit,
aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou
články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

October 19, 1985 — Vol. X. No. 42.

V. Vostřez:

Národní pout' k Panně Marii v Exilu v Lisle

V neděli dne 6. října 1985 se konala III. Národní pout' k Panně Marii v Exilu do Lisle, Illinois, USA. V zahradě opatství svatého Prokopa tam stojí na vysokém podstavci bílá socha Panny Marie z kararského mramoru. Je určena, aby po pádu komunismu, ztročujícím dnes naši vlast, stála na Staroměstském náměstí v zlaté Praze. Pout' byla významnou krajskou událostí roku 1985.

Program byl zahájen o 1:30 hod. odpoč. mší svatou pro poutníky v hlavním opatském chrámu Páně. Hlavním celebrantem byl J.E.nejdp. Jaroslav Škarvada, D.D., biskup Čechů v zahraničí z Říma, který měl též homilii o mariánské účtě. U ol-táře koncebrovali nejdp. Valentín Skluzáček, O.S.B., opat a pět dalších krajských kněží. Dp. Odilo Crkva, O.S.B. hrál na varhany a ctp. Šbastián Kuhn, O.S.B. měl sváteční čtení. Obětiny přinesli Dr. Jiří Říemek s chotí z Ottawa, Ont. a Prof. Dr. Radko K. Jánský ze St. Louis.

Následovalo III. Symposium národní obrody v klášterním kapitulním sále, pořádaném členy Stálé konference křesť. veřejných pracovníků čs. exilu. Byly čtyři referáty, které budou později vydány ve zvláštní zprávě:

1) „Svatí Cyril a Metoděj a svatý Benedikt, patroni Evropy.“ Otec biskup Jaroslav Škarvada, D.D. - 2) „Stoleté působení českých Otců benediktinů v USA“ vdp. Dr. Petr Esterka. 3) „Pragmatické důsledky Cyrilo-metodějského dokazu“ Dr. Radko K. Jánský, profesor sociologie náboženství ze St. Louis, MO. 4) „Cílevědomá spolupráce čs. exilu“ Václav J. Vostřez, předseda CML v Kanadě. Na zahájení zazpíval staroslovanský modlitbu „Carjn něbesny“ vdp. Dr. Jiří Novotný, S.J., superior Otců jesuitů z Montreal, Quebec a modlitbou ukončil nejdp. opat V. Skluzáček, O.S.B. Porotě předsedal Otec biskup Škarvada, který též měl připomínky.

Národní pout' pokračovala v klášterní zahradě venku, před sochou P. Marie modlitbou sv. růžence, kterou vedl dp. Josef Škach, duchovní rádce CML. Následovaly loretánské liturgie zpívané Otcem biskupem Škarvadou a všemi kněžími a lid jim odpovídal. Zpěv nábož. písní řídil dp. Odilo Crkva, O.S.B.

Svátostné požehnání udělil v Mariánské klášterní kapli vdp. Dr. Jiří Novotný, S.J. Národní pouti se zúčastnili též zasloužilí krajanští kněží dp. Karel Kolek, O.S.B., z Chicaga, Ill. a dp. Jiří Svoboda z Winnipeg, Manitoba, Kanada. Účastníci pouti všem srdečně děkují.

*****

POZVÁNÍ NA VZPOMÍNKOVOU OSLAVU 28. ŘÍJNA

Oblastní výbor československé národní rady americké Chicago vzpomene

67. výročí 28. října 1918 v neděli dne 27. října 1985 ve 3:00 hod. odpoledne ve škole Karel Havlíček - (15th a Ridgeland Ave., Berwyn, Ill.).

Zdeněk Štěpánek nás provede naší stovčatou Prahou - historickou i dnešní - v nahaném recitačním pásmu, podkresleném hudbou a světelnými obrazy Prahy.

Jiřina Podgorná obohatí program zpěvem.

Ing. Karel Kříž vzpomene krátkým proslovem význam 28. října 1918.

Dar \$5.00.

Lístky v předprodeji v Ciceru v úřadovně ČSNRA - (2137 Lombard Ave., /☎ 656-1117/ od 9:00 A.M. - 2:00 P.M.); v Berwynu v obchodě Čihák World Travel, Inc. - (6302 West Cermak Rd.) - a u F. Pancnera 6514 W. Cermak Rd.

Přijďte vzpomínat s námi tohoto slavného dne v historii Čechů a Slováků.

Srdečně zve pořádací výbor.

*****

Pozvání na krojovaný ples MKS

Moravská kulturní společnost pořádá svůj 21. krojovaný ples v sobotu dne 26. října 1985 ve dvoraně Sokola Brookfield, 3907 South Prairie Avenue, Brookfield, Illinois.

V bohatém národopisném programu předvedou tanečky naši nejmenší - školní děti, mládež a dospělí. V naší výborné kuchyni máme pro Vás připravenou svíčkovou, obložené chlebíčky, dršťkovou polévku a pečivo všeho druhu. U baru budou k dostání nápoje všeho druhu. Hned po programu bude vyhrávat k tanci známá Veselá kapela George Pichy.

Naše činnost minulého roku byla bohatá a úspěšná. V době vánoční jako každým rokem zajeli jsme zpívat koledy a obdarovat naše stařenky a stařečky do České útulny. Zúčastnili jsme se chicagského „Folk

Fairu“, „Vánoce kolem světa“ v chicagském museu Science and Industry, Českého katolického dne, Plesu sdružených československých organizací, tančili jsme pro našeho presidenta Ronalda Reagana, naše krajany a pionýry ve Spillville, Iowa na Státní výstavě ve Springfield, Illinois, v Cedar Rapids, Iowa dosud hodně obydlených našimi krajany, na Sokolském sletu a jinde.

Přijďte se s námi obveselit, zasmát, zatančit, dobře najíst, napít, pobavit a podpořit naši organizaci, která svou prací a činností obětavě pomáhá udržet naše národní kulturní tradice ve zdejší naší krajské větvi.

Vstupné \$6.00 za osobu, pro krojované účastníky pouze \$3.00. O rezervaci pro deset i více osob u stolu volejte Frances Zebig, ☎ 246-3194.

Srdečně Vás zve a na shledanou se těší,

Výbor M.K.S.

*****

Kašpárkovo loutkové divadlo,

v sobotu 26. října 1985
ve 4 hod. odpoledne
v Masarykově škole
5701 W. 22nd Place Cicero, Ill.

Má poklonku, oandárek,
klaní se vám Kašpárek!!

*****

České filmy opět v Ciceru

Máme opět dobrou zprávu pro milovníky klasických českých filmů. Odbočka 28. říjen ČSNRA zahájí promítání českých filmů v podzimní sezóně. Zahájíme dne 21. října filmem „Řeka“. Film natočil režisér Josef Rovenský s kameramanem Janem Stalichem a hraji v něm Jaroslav Vojta, Jarmila Beránková, Váňa Jalovec a další známí herci té doby. Film byl natočen v r. 1933.

Film promítáme na žádost mnoha našich diváků, kteří jej nemohli shlédnout při prvním promítání. Nenechte si ujít tento roztomilý film o lásce bohatého synka a chudé vesnické dívky. Film budeme promítat v pondělí dne 21. října 1985 v 7:30 P.M. v Masarykově škole v Ciceru.

Další promítání: připravujeme film Miloše Formana „Černý Petr“, který budeme promítat tamtéž v pondělí dne 4. listopadu 1985.

Odbočka 28. říjen

Konference v Bernu ve Švýcarsku, v rámci CSCE Process

V dubnu 1986 se bude v Bernu ve Švýcarsku konat konference v rámci t.zv. CSCE process, pod titulem „Human Contacts“, na které bude jednáno o možnosti návštěv příbuzných v zemích všech zúčastněných států. Bude se jednat zejména o tom, zda všechny státy dodržují ujednání z Helsink při udělo-

vání vstupních víz a jiných formalit v oblasti slučování rodin.

V této souvislosti žádáme čtenáře tohoto listu, kteří měli v úmyslu během posledních dvou-tří let navštívit své příbuzné v Československu, avšak jejich žádost o visum byla zamítnuta, aby nám to laskavě sdělili na washingtonskou adresu ČSNRA:

Anna Falus, 1101 New Hampshire Ave, NW, # 610, Washington, D.C. 20037.

Děkujeme za vaši pomoc.

vstupné \$6.00 za osobu
pro krojované pouze \$3.00

MORAVSKÁ KULTURNÍ SPOLEČNOST

vás srdečně zve na

Československý národní krojový ples

v sobotu dne 26. října 1985

VE DVORANĚ SOKOLA BROOKFIELD
3907 PRAIRIE AVENUE, BROOKFIELD, ILLINOIS

HUDBA BRATRA GEORGE PÍCHY A JEHO „VESELÁ KAPELA“
VSTUP: 7 HOD. VEČER VYSTOUPENÍ: 8 HOD. VEČER

Kuchyně se otevírá v 7 hodin večer
VSTUPENKY - u členů MKS, a u pokladny

Pro rezervaci volejte: Frances Zebig: ☎ 246-3194

DOBA "BĚHEM ROKU"

29. NEDELE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Všemohoucí věčný Bože, dej, at' jsme ti vždy oddáni svou vůlí — a sloužíme tvé velebnosti upřímným srdcem. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE (Iz 53, 10-11)

Hospodinu se však zalíbilo zdrtit jej utrpením; tím že dá v obět svůj život, uvidí potomstvo, které bude žít dlouho, Hospodinův plán se v něm zdaří. Po útrapách se jeho duše zplna nasytí světlem, svým utrpením můj Služebník ospravedlní mnohé, neboť vezme na sebe jejich viny.

2. ČTENÍ Z LISTU ŽIDŮM (Žid 4, 14-16)

Bratři! Máme tedy vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Boží Syn Ježíš. Proto se pevně držíme svého vyznání. Náš velekněz není takový, který by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vdyt' on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, vyjma hřích. Přistupujme proto s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoliv potřebujeme pomoci.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MARKA (Mk 10, 42-45)

Ježíš řekl svým učedníkům: "Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je. Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se chce mezi vámi stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. Vždyt' ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupně za mnohé."

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: DOMÁCÍ TELEFON:
☎ 484-0106 ☎ 749-0281

Poslání léků vašim příbuzným či kamkoliv
rychle a bezpečně vyřídí

HOLEČEK PHARMACY

PH. MR. VĚLADIMÍR HOLEČEK, R. PH.

NAPROTI BERWYNSKÉ RADNICI

6705 West 26th STREET, BERWYN, Illinois 60402

*Serving your
family's financial needs
for over 60 years*

MID AMERICA FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a
Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

Tomáš Špidlík:

Křestní katechese

Těžko si dnes dovedeme představit, co znamenal křest v životě církve v době pokonstantinské ve 4. a 5. století, když věřící vyšli z katakomb, aby se stali světlem světa (sr. Mt 5, 14). Výmluvně nás o tom zpravují homilie Otců pronesené v kostelech jak v den křtu, tak v dlouhé době přípravné, po době tzv. katechumenátu.

Podle francouzského vydání v „Sources chrétiennes“ vyšly i v italtině Křestní katechese sv. Jana Chrysostoma. Tradice mu nedala nadarmo název Chrysostomus „Zlatoústý“, že měl „ústa ze zlata“. Dovedl dobře kázat a v těchto katechesích se snažil své umění rozvinout. Měl tu před sebou skupinu, které se dalo promluvit do duše. Po třech letech vyučování se mohli katecheti zapsat na počátku postní doby do seznamu těch, kteří měli být o velikonocích pokřtěni. Proto se 40 postních dnů věnovalo intenzivní přípravě na udělování a přijetí sv. křtu.

Jan Zlatoústý jim na prvním místě vysvětluje smysl jednotlivých obřadů. Všechno se stává symbolem: voda, oblek, gesta. Tato plnost, skoro bychom řekli „marnivost symbolismu“ se nám zdá orientálně přehnaná. Avšak autor ví, čeho tím chce dosáhnout. Křest'an se musí naučit ve všem viditelném vidět neviditelnou ruku Boží. To je tajemství svátosti. Podle definice teologů svátosti jsou viditelným znamením neviditelné milosti. Člověk při křtu sestupuje do vody, omývají ho. Ale v duchu má vidět, jak vstupuje do Božího světa, jak se znovu rodí z vody a z Ducha sv. (Jan 3, 5) k novému životu ve víře.

Když přelétáme zběžně všechny křestní katechese Jana Zlatoústého, tak vidíme, že se nejdůležitěji vrací k jistým motivům, jakoby se bál, že je dost dobře nevysvětlil; opakuje je, aby si je všichni dobře zapamatovali.

Na prvním místě je tu to, co bychom nazvali moderním výrazem: identita křest'ana. Tehdy

HLEDÁM

starší spolubydliči dobré a veselého povahy do zařízení, čistého a útulného čtyřpokojového bytu ve staré bývalé „České Kalifornii“, v osadě Bl. Anežky České. Samota tíží.

Volejte večer po 7 hod.

☎ 521-7437

Rozumní lidé se vždycky nakonec domluví.

se ještě nemluvalo o tom, že by církev ztratila svou identitu, a že ji musí znovu hledat. Těm, kdo se dávali křtít, se naopak velmi důrazně mluvilo o tom, co to znamená být křest'an. Dívej se na běh nebeských hvězd, obdivuj nádhery s jakou vystupuje na veřejnost římský císař a jeho dvůr, hledej, co je na zemi tzv. nejhezčího. Nic z toho se nedá srovnávat s důstojností křest'ana, kterého ve křtu Bůh adoptuje za syna či dceru.

Křtem se tedy vstupuje do nové rodiny, do rodiny Boží. Ale ta Boží rodina tu má už na zemi odlesk. Je to společnost věřících, církev. Dnešní člověk cítí obvykle už jenom slabě pouta, která ho k církvi váží. Ve staré době měl menší smysl pro církve jako univerzální společnost celého světa, ale naopak zase cítil daleko živěji, že patří k místní církvi, které předsedá biskup, a která se pravidelně schází k bohoslužbám, kde se společně řeší problém denního života, hlavně sociální, vzájemná pomoc a zaujetí jednotného křest'anského postoje v myšlenkových prouděch doby.

Tím, že se někdo stane křest'anem, se vlastně octne ve zvláštní situaci. Je ve středu boje, který se vede o Boží království na zemi. Je k tomu boji svátostně pomazán. Břimování bylo totiž původně současně se křtem.

V tom boji zvítězí jenom ti, kdo jsou čistého srdce. V této souvislosti čteme u sv. Jana Zlatoústého dlouhou řadu napomenutí, upozornění a varování. Zdá se nám to někdy až únavné. Upoutají nás přitom jenom jisté folkloristické prvky doby. Tak např. vidíme, jak hřímá kazatel proti divadlům. Nedivíme se tomu, když tam slyšíme s jakým přepychem bylo vyzdobeno malé divadelní městečko Daphné, jižně od Antiochie; kolik peněz se tam utratilo „na parádu“ a co všechno se tam dalo! Ostatně v samé Antiochii byl amfiteater jeden z největších, koně pro něj kupovali za neslýchané ceny ve Španělsku, zatímco na předměstích už tehdy lidé hladověli. I gladiátoři a zápasníci s šelmami - jak se zdá - byli stále na programu lidových zábav. Na tom by neměl mít účast křest'an, který se rozhodl pro nový život. Ale, co když byl na to všechno doposud zvyklý? Nezbývá, než bojovat proti pokušení, proti vášním, proti špatným vlivům. Těma boje proti zlým duchům, odřeknutí se Satana, všech jeho skutků, vši jeho nádhery, je časté téma křestních katechesí. Je to defenzivní, obhajovací strategie křest'anského života, která se nesmí nikdy pustit se

zřetele.

Jan Zlatoústý se při této příležitosti často vrací k obhajobě důstojnosti žen a dívek. Ty jsou ve zkaženém světě bez ochrany. Kde mají najít ochranu, ne-li ve vzorné křest'anské rodině?

Tím, že křest'ané bojují proti světské zkaženosti, dokazují, že nejsou z tohoto světa (Jn 17, 16). Ale z druhé strany stojí uprostřed na rozcestí světového dění, aby byli světlem světa (Mt 5, 14). Jan Zlatoústý na počátku jakoby tápal mezi těmito dvěma postoji. Zdálo se mu daleko důslednější utéci z města do hor a tam žít v mnišské společnosti skromně a zbožně jako pravý křest'an. Ale později si byl čím dál víc vědom, že to nemohou udělat všichni křest'ané, a že by to nebylo ani v duchu evangelia. Mají-li se stát křest'ané světlem světa, musí ve světě zůstat, aby tam vydali svědectví, že existuje jiná, krásnější skutečnost než ta, za kterou se honí lidé, kteří mají rádi jídlo, pití a nevázané zábavy, které obvykle ústí v nemravnost. Co všechno udělají hamizdní obchodníci pro zisk? V Antiochii jich bylo mnoho z celého Středního východu. Ti pak uměli prodávat a šidit! Křest'ané, kteří uprostřed tohoto všeobecného shonu za penězi dávají almužnu, tj. vydržují chudé, ošetřují nemocné a svým denním životem výmluvně káží, že existuje jiný svět, kde platí jiné hodnoty než hmotný zisk a úspěch, se nutně musí dostat do konfliktu se světem kolem sebe.

Toto vidění jiného světa v denním životě věřících - nebeského Jeruzaléma uprostřed špíny císařského města - je jako by svátostným charakterem církve. Moderním výrazem bychom možná řekli, že je to „uměleckým“ hlediskem života: vidět duchovní hodnoty, vyjádřené hmotnými črtami dne. Za lidskými skutky prosvítá cosi andělského - věčného - káže Jan Zlatoústý.

V okolí Antiochie bylo mnoho míst, kterým se říkalo martyria. Byly to kapličky nebo pomníky, kde zemřeli mučedníci v nedávné ještě době pronásledování křest'anů. V době svobody už na ten postoj křest'ané zapomněli. Proč by se mělo umírat za to, že je někdo křest'an? Jan Zlatoústý jim znovu připomíná, že by to bylo nemyslitelné a nemožné, kdyby si pokřtěný člověk nebyl plně vědom své velikosti, která převyšuje všecko na světě; kdyby zapomněl na to, že se znovu narodil do života, který mu nikdo nemůže vzít, protože je věčný a vyústí uje do přímé Boží přítomnosti.

Vratislav Richter:

Nezdařený pokus o jeden útěk do exilu...

Na předsedu vlády Rudolfa Berana mám mnoho krásných vzpomínek. Znal jsem jej od útlého dětství. Byl dobrým přítelem mého otce, s nímž se znal ještě ze studentských let. Jeho synové byli a stále ještě jsou moji dobří kamarádi. Beranova vila v Benešovské ulici na Vinohradech byla třetí pod Orionem; vila mých rodičů byla pátá a tak jsme s hochy stále rostli vedle sebe.

Nebudu se ale rozepisovati o svých privátních zážitcích či vzpomínkách na dětství. Nebudu

"Hearings" Helsinské Komise – zhodnocení 10 let t.zv. "CSCE process"

Helsinská Komise se sídlem ve Washingtoně, jejímiž členy je 18 senátorů a poslanců amerického kongresu, pořádala dne 3. října t.r. „hearings“ za předsednictví senátora Alfonse M. D'Amato a poslance Steny H. Hoyer-a, na kterých byl zhodnocen výsledek deseti let t.zv. CSCE process. Pokud se týká dodržování závazků vyplývajících z ustanovení Závěrečného Aktu z Helsink, který podepsali zástupci 35 států.

Před členy Helsinské Komise vypovídali: Rita Hauser, v zastoupení „International Parliamentary Group for Human Rights in the USSR“; Leonard Sussman, ředitel „Freedom House“; Jeri Laber, výkonná ředitelka „Helsinki Watch Committee“ a zástupci „Moscow Helsinki Group“.

Pro nás byla nejzajímavější výpověď Miss Jeri Laber, která mluvila - mezi jiným - také o činnosti Charty 77 a zvláště o dokumentu Charty, který byl vydán k 10. výročí podepsání Závěrečného Aktu z Helsink. Miss Jeri Laber před několika lety navštívila Československo, odkud byla vypovězena pro styk s některými zástupci Charty 77, a tak měla možnost osobně poznat, jak československá vláda dodržuje závazky plynoucí z dokumentu, který podepsala.

Závěrem bylo všemi zástupci organizací, kteří před Komisí vypovídali konstatováno, že je nutně, přes všechny nedostatky, v tomto procesu pokračovat, a to v zájmu těch, jejichž lidská práva jsou ve státech sovětského bloku porušována.

-ata-

těž ani ztratí čas o politických či jiných veřejných záležitostech. O tom budou v budoucnu ještě často psáti jiní, lépe informovaní lidé.

Musím se jen krátce zmíniti, že když přišla německá okupace a my jsme byli demobilisováni, zapojil jsem se - jako mnozí - do jedné z vojenských podzemních organizací. A jak již to v Čechách i jinde chodilo, nechybělo udavačů a já jsem se počátkem roku 1940 ocitl v kriminálu. V naší vile našli gestapáci část mých zbraní a když se moje matka přišla na mne ptáti na Gestapo, vyhrožovali jí, že budu zastřelen.

Můj otec v zoufalství sháněl všelijakou pomoc a byl to předseda Beran, který mu doporučil a spojil jej s pražským německým advokátem JUDr. Dembitzkým, kterému se podařilo z věci mne vysekati, že jsem se po půl roce navrátil domů. Nebýti toho, možná bych na celou tu věc býval doplatil životem. A přesně za rok po mém zatčení, byl zatčen předseda protektorátní vlády Beran. Jenomže s ním to bylo o mnoho horší. Byl obviněn z velezrady, že zasílání peněz Dr. Benešovi, z komplotu s gen. Eliášem a z řady jiných věcí. Karl Herman Frank - Beranův osobní nepřítel - žádal pro něho trest smrti. Soudce a Bormanova nenávisť k Frankovi mu zachránila život. Byl odsouzen na dlouhá léta do žaláře a tak prošel několika nejhoršími místy jako mnoho jiných.

Několik měsíců před skončením války Němci - kteří pravděpodobně již nechtěli mít smrt Beranovu na svědomí - jej propustili domů. Přišel zbědovaný, nemocný a hladem vysílený. Během těch několika měsíců před skončením války jsem jej znovu několikrát viděl u nás i v jeho domově v Pracejovicích.

Válka skončila; západní Čechy byly osvobozeny a na krátký čas obsazeny Američany. V Praze nastoupili noví „mocipáni“, vesměs věrní patolízalové Moskvy. Národní fronta vydala ihned rozkaz k Beranovu zatčení.

Když pro něho do Pracejovic estébáci přijeli, byl u něho zrovna na návštěvě americký generál Rogers a několik - i česky mluvících amerických důstojníků. Tito předsedu Berana varovali, aby do Prahy nejezdil a nabízel mu asyl. On však prohlásil, že není ničím viněn, ochranu Američanů odmítl a odjel s policisty do Prahy. A zde byl skutečnými zrádci národa znovu - tak jako od Němců - obviněn z velezrady.

Nebudu se rozepisovati o nechutné soudní frašce, kterou

inscenoval tak zvaný „národní soud“. Rudé právo i mnohé ostatní neslavné listy k celé věci s vervou různými smýšlenkami přizvukovaly. Konečně, každý si může přečísti obžalobu i obhajobu Rudolfa Berana. Ale i na těch „nejvyšších“ místech bylo již předem rozhodnuto o jeho osudu. Jak i ministr Drtina prohlásil, že tehdejší prokomunističtí „obhájci spravedlnosti“ dokázali uvěznit přes sto tisíc nevinných lidí.

Marně se snažila rodina, přátelé i advokáti předsedu Berana zachrániti. Jeho záležitost byla předem ztracena a členové vlády - vesměs poslušní lokajové Moskvy - nesměli dopustit, aby se vůdce selského lidu dostal na svobodu.

Poválečná - druhá - republika skončila neslavně, jak se dalo očekávat. Zatímco předseda Beran seděl ve vězení, já - jako mnozí jiní - jsem již odcházel přes hranice do exilu. Usadil jsem se ve Švýcarsku, jak mně bylo přikázáno, a stal jsem se spojkou mezi naší organizací a švýcarskými úřady. A ovšem i s Američany, s nimiž jsme byli již dosti dlouho v spojení. Po nějakém čase i oba Beranovi synové přijeli za mnou do Zürichu.

V té době, v roce 1948, byl československým velvyslancem ve Švýcarsku Dr. Andrijál. Byl přítelem mého otce. Starší, vzdělaný a neobyčejně slušný diplomat starého „stříhu“. Po komunistickém puči v ČSR ihned odstoupil a jelikož požíval plnou důvěru švýcarských úřadů, stal se pro ně „persona grata“ ve všech otázkách týkajících se Čechoslováků.

Sám jsem měl ve Švýcarsku řadu dobrých přátel. Švýčari se vůbec k nám Čechoslovákům chovali skvěle. Pomáhali slovem i činem, a i když jsou jen malá, dosti přelidněná země, dali mnohým z nás nejenom pracovní povolení, ale i definitivní domov.

Mezi Američany byl mou hlavní spojkou colonel Harrington, U.S. vojenský ataché na velvyslanectví v Bernu v Thunnstrasse. K němu jsem dosti často jezdil s žádostí o vyřízení různých záležitostí. Col. Harrington byl člověk vysoce inteligentní, člověk mezinárodního formátu. Mluvil plynně několika jazyky, znal Evropu i její problémy, a o situaci v Československu i jinde si nedělal žádné iluze. Byl v tom jedním z těch mála lidí, jimž Francouzi říkají „la fronte invisible“, kterým se dalo opravdu věřit. A tomuto pánovi jsem jednoho dne předložil celou záležitost, týkající se uvěznění předsedy Rudolfa Berana.

Kdo byl Rudolf Beran, plukovník Harrington velmi dobře věděl. Byl o celé věci informován více než jsem si myslel a dokonce již věděl, že jeho synové jsou se mnou v Zürichu. Nejen, že schvaloval plán o převedení předsedy Berana do emigrace, ale i slíbil, že celou záležitost vezme do ruky, a že dá okamžitě příkaz k přípravě celé věci. Jelikož se však jednalo o akci politicky značně významnou, prohlásil, že k ní musí mít schválení State Departmentu. Dále mi sdělil, že by bylo záhodno, aby se sestavila k celé akci písemná žádost, kterou by měl napsat jako oficiální osoba Dr. Andrijál, a že by též potřeboval, aby se s ním spojil někdo z rodiny, třeba jeden ze synů, a prohlásil, že i rodina s celou akcí souhlasí.

Vyslanec Dr. Andrijál napsal ihned obšírnou oficiální žádost s vysvětlením celé situace. V několika dnech jsem pak znovu zajel do Bernu s předsedovým synem, přítelem Břetislavem Beranem, se kterým si plukovník Harrington promluvil a tak vše bylo domluveno.

Asi po deseti dnech byl jsem znovu volán do Bernu. Zde mi plukovník Harrington sdělil, že State Department celou věc schválil, a že přípravy k odvezení předsedy Berana jsou již v Československu v plném proudu. Nezbyvalo než čekat. Za dalších asi deset dní jsem byl znovu volán do Thunnstrasse. Colonel Harrington si mne vzal do své privátní kanceláře, zavřel dveře a jaksi s údivem mi sdělil, že dostal z Departmentu důvěrnou správu. Že se prý kdosi v State Departmentu spojil s

tehdejším vedením Rady svobodného Československa a na dotaz o eventuelním příjezdu Rudolfa Berana do USA mu bylo sděleno, že přítomnost předsedy Berana v exilu není žádoucí.

Byli jsme velice překvapeni touto zprávou. Avšak, jak i sám Churchill napsal: „v politice není cti“. Konečně, mnozí z těch pánů, kteří byli již v emigraci, byli mezi těmi, kteří s komunisty silně kolaborovali a pomáhali Berana soudit. A byli to pravděpodobně ti samí lidé, kteří nadělali tolik těžkostí i Dr. Černému, aby mu zamezili příjezd do USA. - Odjel jsem zpět do Zürichu znechucen a Dr. Andrijál - když jsem mu vše vyprávěl, prohlásil: „Máme v exilu mezi našimi politikáři bohužel nejenom závistníky, ale i špinavé zrádce.“

„Špinaví zrádci!“ Jak pro rocká byla jeho slova! Neuplynul ani týden, když mne colonel Harrington znovu narychlo volal do Bernu. S hněvem mi tehdy sdělil: „Celá věc s předsedou Beranem prozatím padla. Českoslovenké úřady dostaly udání z Washingtonu, že se chystá únos Rudolfa Berana do ciziny. Několik lidí zapletených v přípravách bylo zatčeno. Udání přišlo pravděpodobně z některé československé exilové organizace.“

A tak skončil pokus o záchranu posledního ministerského předsedy naší - kdysi demokratické - republiky. Předsedu Rudolfa Berana odvezli do jiného, spolehlivějšího kriminálu, kde jej po čase nechali zemřít bez jakékoliv lékařské pomoci.

KRAJANSKÝ VÝBOR V CLEVELANDU

porádá
V NEDĚLI 27. ŘÍJNA 1985
ve 3 hod. odpoledne
v České národní síni
(4939 Broadway Ave.)

OSLAVU 67. VÝROČÍ ZALOŽENÍ
Československé republiky.

Projev:

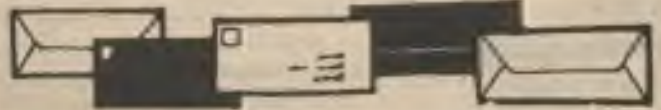
br. Ludvík Rychtera, bývalý člen ještě svobodného Československého parlamentu

Program:

The Strongsville Senior High School Orchestra
za řízení Kenneth G. Mehallo.

Recitace

DOPISY našich čtenářů

**Toronto - Ontario
Kanada**

Milá redakce,

zasílám Vám stále pro mne živou a významnou vzpomínku na desáté výročí samostatnosti Československé republiky.

V r. 1927 jsem byl odveden, schopen bez vady k horské službě. Mým přáním sice bylo, abych šel na vojnu do velkého města. Na svolávacím lístku však bylo napsáno: 10. horský prapor, 4. horský pluk, technická rota, spojovací četa - Sabinov, východní Slovensko. Městečko mělo pět tisíc obyvatel a pět kostelů, každý jiné církve. Ačkoliv většina obyvatel uměla tři řeči - slovensky, maďarsky a německy, nejvíce bylo slyšet všude maďarštinu. Byla tam sokolská jednota, do které jsem se hned přihlásil za člena. V Sokole se mluvilo slovensky, ale na ulici se nám raději vyhnují, aby mohli mluvit maďarsky. Bylo tam usazeno i několik českých rodin státních a veřejných zaměstnanců. Také tam byl jeden český hostinský, jinak obchody, živnosti a kavárny vla-

stnili ponejvíce židé. V Sokole byla veřejná činnost a hrálo se i divadlo. Na veřejná cvičení jsme jezdili i do jiných měst jako do Prešova, Košic a Bardějova.

V roce 1928 krátký čas před 28. říjnem přišla výzva na všechny posádky armády, aby vybraly nejlepší sportovce pro armádní závody v rámci oslav 10. výročí Československé republiky. Tehdy jsem byl dobrým cvičencem a měl jsem dobré výsledky i v lehké atletice. Přihlásil jsem se k závodům. Z celého praporu bylo vybráno asi 100 mužů, 8 pro sokolský desetiboj. Sokolský desetiboj sestával z těchto disciplin: hrazda, bradla, kruhy, kůň na šíř s madlami, šplh na laně, skok daleký, skok vysoký, běh na 100 m, vrh oštěpem a prostná cvičení. Vojenský pětiboj sestával z běhu na 100 m, skoku dalekého, šplhu po ohoblovaném stožáru 4 m vysokém, vrh granátem do terče: stoje, kleče a leže a běh na 5 km ve hlídkové vojenské ústroji. Závodil jsem v obou disciplinách a byl jsem velmi překvapen, když jsem byl mezi těmi, kteří byli vybráni zas-

tupovat naši posádku na armádních závodech v Praze. Cvičení na nářadí jsem měl vždy rád, můj koníček byla hrazda. Měli jsme velkou radost, že pojedeme do Prahy, poněvadž většina z nás, kteří jsme byli vybráni, abychom do Prahy jeli, v naší matičce měst ještě nebyla - já také ne. Jelo nás celkem dvanáct. Před odjezdem jsme dostali vyplacený zold, to bylo 1.50 Kč na den a s dietami to dělalo 2.80 Kč. Cestovné bylo zaplacené. Cesta vlakem do Prahy trvala 2 dni a noc. V Bohumíně jsme čekali na spojení 4 hodiny a utratili jsme tam hodně peněz za jídlo. V Praze jsme byli ubytováni v Karlíně v Žižkových kasárnách. Měli jsme štěstí, poněvadž jsme tam dostávali i stravu. Ráno se vstávalo ve 4 hodiny a v 5 hodin se šlo na hřiště závodit. K snídani byl jen šálek kávy a kousek komisárku. Když odtroubila večerka, tak jsme s kamarádem vylezli ven oknem a šli jsme se procházet po Praze. Zpět jsme přicházeli po půlnoci a ve čtyři jsme již zase vstávali. Musili jsme „rychle“ spát, abychom alespoň trochu se vyspali. Lehkoatletické závody se konaly na různých hřištích a na nářadí v Tyršově domě. Některé závody dopadly pro mne dobře. Bylo tam však hodně lépe připravených závodníků z Prahy a okolí. Nepříliš dobré ubytování, dlouhá cesta do Prahy, málo vydatná strava a dlouhé chození pěšky na závody nepřispívalo nijak k tělesné kondici - a mělo i vliv na naše výsledky závodů. Na Bílé Hoře se potom odbyvala celá ta velká slavnost. Kdo zná Prahu, ví, jak jsme musili šlapat, abychom tam došli. Byly tam všechny zkoušky, a tak dostat jsme se tam musili. 28. října jsme se seřazovali ve Fochově třídě, odkud jsme pak pochodovali po Václavském náměstí. Vojska bylo celkem 15,000, včetně 1,900 závodníků z celé republiky. Po Václavském náměstí jsme pochodovali v šestistupech se zbraní u ramene. Několik

vojenských kapel nám hrálo pochody do kroku. Na chodnicích bylo takové množství lidí, že by jablko nepropadlo. Byly zastoupeny četné spolky a jednoty, kdo měl kroj, přišel v něm. Také okna byla plná lidí. Zdravili nás voláním „československé armádě zdar“ a my jim odpovídali mohutným „nazdar“. Tak jsme došli až na Bílou Horu, což bylo přes 13 km. Když jsme přišli na Bílou Horu, tak jsme nastoupili k slavnostní přehlídce před tribunou, na které byli naši poslanci, senátoři, ministři s ministrem zahraničí Dr. Ed. Benešem v čele a diplomatičtí zástupci z celého světa. Před tribunou na vyvýšeném místě stál prezident Masaryk. Pochodovali jsme ve dvanáctistupech kolem něho. Měl jsem štěstí, že jsem pochodoval v první řadě, a tak jsem viděl pana presidenta velmi zblízka.

Když přehlídka skončila, postavili jsme se do pozoru v seřazených zástupech a když jsme vykonali povel k počtě zbraň, prezident Masaryk zvolal: „československé armádě zdar“. Na znamení praporem vojáka, který stál na střeše tribuny jsme mohutným hlasem všichni odpověděli „zdar“! Tento společný pozdrav zaduněl silou hromu. Stálo nás tam a zdravilo 15,000 vojáků. Byla to velká, krásná, dobře organizovaná slavnost. Myslím, že nikdy taková nebyla a už asi nebude, leda až nás rudá armáda a s ní naši „protektorové“ opustí.

Po skončení této slavnosti jsme opět se zbraní u ramene pochodovali zpět. Lidé nám na cestě podávali pití, ale my jsme měli zakázáno si je vzít. Měli jsme velkou žízeň a hlad. Ráno jsme vyfasovali každý 2 vuřty a kousek chleba a to jsme měli již vše snědění. Pořádek však již bylo těžké udržet, dostali jsme tedy povel: „na řemen zbraň“ a každý kdo mohl dostat se k hrnku s vodou, vzal jej a pil. Zavedli nás do nejbližších kasáren a odtud potom ve skupinách

jsem putovali do kasáren, ve kterých jsme byli ubytováni. Druhý den jsme odjížděli domů do Sabinova, cesta zase trvala dva dny a noc. Byla to cesta bez peněz jen s kouskem komisárku v kapse. Na dobu vojenské služby mně zůstaly hezké vzpomínky a hlavně na tu nezapomenutelnou oslavu 28. října 1928 v Praze.

Napsal jsem jen pravdivě, co jsem viděl a skutečně prožil. Jistě ještě žijí lidé, kteří se na oslavu desátého výročí trvání republiky pamatují a mé vzpomínání jim ji zase připomene.

Pozdravuji všechny pracovníky kolem našich milých novin, všechny dopisovatele a čtenáře a zůstávám

Ant. Lekeš

*

Vážený pane Lekeš, milý náš krajane a čtenáři, pěkně Vám děkuji, za Vaše živé popsání vzpomínky na 10. oslavu výročí založení ČSR. Muselo to být skutečně pěkné, když se Vám ta vzpomínka tak živě zapsala do paměti. Nebýt Hitlera a ústupkářské zrady na válku nepřipravených našich západních spojenců - tehdy levicové - národně frontovské Francie a liberální Anglie, mohlo se splnit Masarykovo přání o padesátiletém pokojném vývoji I. republiky a dnes z ní mohlo být druhé Švýcarsko! Inu, z lidských chyb se daly dějiny jiným, hrůzostrašným a slzavým směrem. Jedině Bůh však dovede nakonec vždy obrátit i to nejhorší zlo v pravé dobro člověka, a tak nikdy neztrácíme naději! Svatý Václav našemu národu zahynout nedá, jenomže musíme dojít k poznání, že bez Boha je život prázdný, pustý a nesmyslný, a proto nám nezbyvá, než se k Němu pokornou vírou vrátit. Dokud však budou v našem exilu i různé ty pokusy o „národní obrodu“ jen povrchní a budou pořádány samozvanými politickými „chtílci“ různých předsednických funkcí, do té doby se nám celková potřeba změny smýšlení nepodaří. Doma to však v mladých již začíná, a tak máme další opravdový důvod naděje, nezdá se Vám.

Upřímně Vás pozdravuji
Fr. Vojtěch

NEPŘEHLÉDNĚTE:

Největší výběr křišťálového skla z Československa a jiných zemí. Keramika Chodovia z Domažlic, moravská, slovenská ve velkém výběru.

VÁNOČNÍ BLAHOPRÁNÍ v řeči české, slovenské, anglické i jiných řečích na skladě.

Kráječ knedlíků imp. z Československa, nerezavící, \$9.50, poštou \$11.50.

Mlýnek na mák ze železné litiny, \$27.50, poštou \$30.90.

Formičky na pečení!

Ořechy, krabička 50 kusů \$8.50, poš. \$10.50.

Rakvičky, 10 kusů za \$3.50, poš. \$4.95.

Pracny, kus 35c, poštou nejméně 10 za \$4.75.

Czechoslovak Pastries \$2.75, poš. \$3.75.

Alpa-francovka liniment, 8 tekutých uncí, \$5.00, poš. \$7.50.

IMPORTOVANE SUŠENÉ HŘÍBKÝ:

Tmavší, hruběji krájené, lb \$39.-, poš. \$42.45 - 1/2 lb \$20.-, poš. \$22.65 - 1/4 lb \$10.50, poš. \$12.35.

Světlé, jemně krájené, 1 lb \$24.-, poš. \$26.85 - 1/2 lb \$12.50, poš. \$15.15 - 1/4 lb \$6.50, poš. \$8.35.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zákazníky z Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali o 7c více na státní daň.

Tuzex

Zdobky a posílání posudečků vytváří rytmus, spolehlivě a zaručeně.

F. PANCNER, Inc.

Importér a zhotovce Tuzexu, Artie,
Ulicova a jiných čs. podobiz

6514 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

Telefon 484-3459

VISIT OUR OFFICE

Informace o cestování kamkoliv a kdykoliv

Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Kowloon - Hong Kong

Milý Father Vojtěch,

zasílám šek na \$35 jako předplatné na Hlas národa pro rok 1985-86. Byl jsem doma na dva měsíce, lidé se mají lépe, což se

Josef V. Tománek:

V CIZINĚ

Ve světě se všechno neustále mění,
ale nikdo nezadrží času spěch,
jenž přináší s radostí i utrpení,
v lásce zklamání a v práci neúspěch.

Nemám kamarády, ani přítelkyni,
nepříznivý čas mě o ně připravil,
věrnou lásku svou jsem nechal na Volyni,
stálý spěch a neklid již mne unavil.

V samotě mé srdce tiseň zaplavila,
po soucitné duši denně hladovím,
snad se ještě pro mne najde dobrá vila,
již přilákám k sobě prostým zpěvem svým.

Natrhám jí bílé ruce za vsí v poli,
jemně přivinu ji k sobě pažemi,
potom už mě srdce nikdy nezabolí,
obšťastním ji láskou svou a písněmi.

Dny jak řeky proud mi rychle ubíhají,
nechci sklízet vavříny a zbohatnout,
každodenně přemýšlím o českém kraji,
v němž bych jednou chtěl navždycky spočinout.

/New York, 8. VIII. 1985/

týče potravy a peněz. Po situaci náboženské není žádná změna, ale dobří lidé se jaksi probouzejí. Nebojí se už ukázat, kdo jsou a co chtějí. To se ukázalo na Velehradě a v jiných místech nedávno. Trpí za to, ale jsou šťastní a skuteční katolíci, kteří jsou připraveni trpět za svůj náboženský postoj, což bylo skoro neznámo před 40 roky, kdy se vše jen tak valilo a nikdo se mnoho nezajímal o to, co vláda podniká proti církvi a náboženství; dnes je to zcela jiné. To tam člověk musí jít a vidět, jak se chovají - myslím obě strany!!! Viděl jsem několikrát váš břevnovský klášter neboť příbuzní ze strany mé matky odpočívají na tamním hřbitově. Kostel je zavřený po čas dne, poněvadž nějakí lumpové zničili něco v kostele. P. Jedlička zemřel, ale právě tam byl ustanoven nový duchovní správce farnosti, dosti mladý člověk.

Tento rok 15. srpna jsem slavil 60 let svého řeholního života. Ještě jsem dost čilý a mám dost práce zde u hranic Rudé Číny!

Dík za vše, co děláte pro Hlas národa. Před 50-60 lety mnoho našich vystěhovalců se dostalo do rukou protestantů, kteří se o ně zajímali jakmile vkročili na území USA, což naši duchovní tak nedělali, anebo na to neměli dost kněží. Znáám dost Čechů a Moravanů, kteří jsou dnes protestanty. Jedna paní mi řekla, jak jeden český kněz jim před lety odmítl někoho pohřbit, jedno dítě pokřtít prý jen proto, že nebyli členy jeho farnosti a že

osadu nikdy finančně nepodpořili. Ze staré vlasti na to nebyli zvyklí, a v USA jejich začátky nebyly zrovna lehké. Dnes už jsou oba na věčnosti, ale celá její rodina se stala protestantská. Protestanští misionáři se o ni a její rodinu postarali, a tak je získali. To se stalo někdy - někde i u nás doma, kde někteří kněží byli více hospodáři než duchovní pastýři a buď svou lakotou, nebo svým drsným nakládáním s lidmi na venkově je odcizili Církvi. Proto se z nich stali buď svobodáři, kteří chtěli i v cizině zůstat věrni řeči svých předků, národu a vlasti, anebo nevěrci, či se přiklonili k jiné křesťanské víře bez římského papeže.

Dnes doma opravdoví kněží jsou s lidem a pro lid, hotoví se obětovat a i za to trpět v žaláři. Znáám tam dnes velice obětavé kněze. Navštívil jsem p. kardinála Tomáška, jak to dělám vždy, když jedu domů. Byl velice živý a zajímavý a chtěl vědět o našich zkušenostech zde v Dálném východě. Já už jsem zde 57 let tento rok a jsem zcela šťastný; počal bych zase práci zde, kdyby to bylo možné.

Číňané jsou výteční lidé když vás znají. To se nedá dělat s budhisty a zvláště s mohamedány a hindy co se může dělat s Číňany po stránce náboženské. To se musí mezi nimi pracovat, aby to člověk poznal a naučil se jak s nimi jednat. Na tom záleží mnoho!

Tak ještě jednou mnoho díky za vše, a spojení v bratrských modlitbách Vám zůstávám oddaný,

Antonín Kozák J.Sc.

*

Drahý můj spolubratře Antoníne,

dnes jsem sice zrovna nevěděl, co dělat dříve, k tomu nenadálá návštěva, pokus do nemocnice za nemocným a pak ještě na emigrační úřad, ale teď večer než se pomodlím a půjdu „na kutě“ chci Vám odpovědět aspoň několika řádky na Váš oduševnělý a nadějeplný dopis.

Pán Bůh zaplat' za vyrovnání předplatného na - s Boží pomocí - další už jedenáctý ročník Hlasu národa, o jehož stálých nedostatecích vím, ale v římském Nepomucenu nám noví schopní pomocníci, znalí komunistického rafinovaného boje proti náboženství a Kristovy církve z vlastní zkušenosti, teprve dostudovávají. Z těch, kteří s Boží pomocí vytrvají, budou kněží 21. století. Většina z nich má už vysokoškolské vzdělání, mají za sebou vojnu, dovedli se uživit jako inženýři, lékaři nebo průmyslováci, a k víře v Krista došli někdy i oklikami a nebezpečnými serpentínami. Na těch tedy bude moci Kristus Pán stavět stejně jako na těch mladých nebojácných, odvážných a upřímných katolických křesťanech doma, o nichž píšete, že jste je viděl. Inu, sv. Irenej, měl už ve 2. století pravdu: „Z krve mučedníků rostou noví, opravdovější a lepší křesťané!“ - Až budou historikové 21. století psát o všech nespravedlnostech, potociích slz, osobních tragediích, hospodářských a kulturních ztrátách, nalomených, polámaných a zlomených páteřích, které komunismus v naší drahé vlasti způsobil, budou k tomu všemu asi i dodávat: „I když nechtěně, zásluhou bolševiků z KSČ, jejich „podařených“ generálních sek-

retářů Ústředního výboru strany, privilegovaných rudých gestapáků a dýchavičných lidiček - korouhviček - udavačů, se i křesťané v Československu v posledním čtvrtstoletí 20. století nakonec probudili!...

Máte, ctihodný bratře Antoníne, pravdu i v tom, jak jsme my kněží minulých generací někdy krajany v USA (a jistě i jinde) od „kostela“ odradili, zvláště - když mnozí viděli, jak za starého Rakouska-Uherska se někteří duchovní poněměli, nebo „sloužili“ politickým zájmům Vídně. Ovšem vedle těchto výjimek - (stejně jako za dnešního rudého režimu je jen asi 300 kněží členy kolaboračního sdružení „Pacem in terris“ s přesvědčením, že „zachraňuji, co se zachránit dá“) - byla vždy i doma ve staré vlasti i v USA a jinde v cizině většina kněží oddaných Bohu, národu i vlasti a snažili se věřícímu lidu poctivě sloužit.

Zcela jinak se však má ta věc s generací kněží - hospodářů - sedláků, o nichž se ve svém dopise zmiňujete. Sám jsem ve svém dětství poznal také jednoho, ale ten se po několika letech zcela změnil, a pak posílal své „farské potahy“ pomáhat obdělávat půdu i sklízet každému rolníkovi i domkáři, který to potřeboval; rozdával setbu, brambory či řepné a jetelové semeno, komu „potlouklo“ a vůbec se z něho stal velký dobrodinec celého kraje. Už v mládí jsem však také slyšel a dokonce potkal úzkoprsé kněze - lakotníky, a teprve daleko později jsem pochopil, že se jimi stali hlavně vlivem svých t.zv. chudých nenasytých příbuzných, kteří v nich viděli malého pána - „panáčka“ a ždímalí je jak mohli. Synkové - kněží z vel-

kých usedlostí bývali u nás štědrí a velmi rozšafní. Hledat důvody toho všeho je budoucí úlohou nových vědních oborů - (náboženské sociologie, psychologie vztahů mezi učiteli a žáky, zaměstnavateli a zaměstnanci, psychologie apoštolského přístupu k lidem různých generací, vzdělání, původu, sociálních tříd atd.) - Sám se o podobném problému zmiňujete, když mluvíte o Číňanech, vychovaných v jejich tradičním konfucianismu, a mám upřímnou radost z Vašeho doznání, že byste mezi nimi pracoval další celý život, kdyby to šlo.

Kdybychom se jednou setkali, měli bychom si dozajista o čem vyprávět. Sám mám také ty nejlepší vzpomínky na Číňany s nimiž jsem žil v Belgii pod jednou střechou.

Děkuji Vám za vzpomínku na svatovojtěšský Břevnov; Otce Jedličku jsem znal velmi dobře, stejně jako jeho rajhradského bratra a řeholníka spolubratra Metoděje, který sice unikl pochodu smrti v nacistickém koncentráku Mauthausenu, ale po útrapách za komunistického režimu zemřel také předčasně v Jilovém u Prahy.

Než půjdu „do hajanova“, chci Vám ještě ze srdce „povíňovat“ k Vašemu vzácnému řeholnímu jubileu. Šedesát let služby Bohu a bližnímu! Pán Bůh Vám žehnej do dalších let, zachovej Vás ve zdraví, zahrň Vás potřebnými dary milosti, žehnej Vám, a při příštím návratu z Evropy, vračejte se k svým čínským světcům přes Chicago, ať se - s Boží vůlí, setkáme ještě na této zemi.

Ve společné modlitbě jsem vděčně Váš

Fr. Vojtěch

VROUCNĚ VDĚČNÁ VZPOMÍNKA

1979
17. října
1985

Tento týden ve čtvrtek tomu bylo šest let, co nám náhle odešel na věčnost můj drahý manžel a náš starostlivý otec, pan

CHARLES (KAREL) WALLA
z Berwynu.

Byl rodák z Chotusic u Časlavi v Čechách a prožili jsme spolu 49 let vzájemnou úctou a láskou prohrátého společného života v dobrém i zlém. Dobrotivý Bůh nás vedl a chránil.

Proto tuto svou upřímnou vzpomínku šestého výročí úmrtí mého manžela spojuji i s vděčným díkem Kristu Pánu za to, že naše životní cesty spojil.

Děkuji všem, kdo si na něho v tiché modlitbě vzpomenu se mnou.

Milující manželka FRANCES s rodinou.

Sdružené spolky a organizace
v metropolitní newyorské oblasti

OSLAVÍ 28. ŘÍJEN

v neděli 27. října

ve 3:00 hodiny odpoledne

v Sokolovně na Manhattaně

(420 East 71 St. - Manhattan, N.Y.)

Seul. — Dne 8. října se sjelo více než 10 tisíc ministrů financí, bankéřů, politiků a žurnalistů z celého světa do hlavního města Jižní Korey na 40. výroční schůzi, aby společně jednali o současných vážných problémech světové měny. Mezinárodní měnový fond připravil pro tuto schůzi zprávu o světové krizi mezinárodního dluhu a o příliš pomalém zotavování hospodářské situace na celém světě. Tato zpráva požaduje drastické snížení schodku amerického ročního rozpočtu, který v příštím finančním roce dosáhne výše 200 bilionů dolarů. Teprve až tento schodek bude znatelně snížen, světová ekonomie bude moci nastoupit na cestu svého rozmachu a zadlužené národy - jichž zahraniční dluhy dosahují už výše skoro jednoho trilionu dolarů - budou schopny obstát závazkům vůči svým věřitelům. Finanční odborníci a bankéři uvažují takto: Drastickým snížením amerického rozpočtového schodku se sníží potřeba US vlády, vypůjčovat si peníze na financování tohoto obrovského schodku. Tím se uvolní cesta ke zvýšení investic, ke snížení úrokové míry a zároveň k postupnému snížení mezinárodní hodnoty amerického dolaru, která je dnes přehnaná. Tyto dvě poslední skutečnosti jsou ve středu zájmu rozvojových zemí, majících neřešitelné potíže se splácením svého zahraničního dluhu. Ke zlepšení světové ekonomické situace však bude také potřebná spolupráce západní Evropy a Japonska. Západoevropský

ekonomický rozmach je brzděn strukturální neohobností tamních ekonomik a neochotou provést nutné ekonomické reformy; Japonsko pak ze své strany by mělo zanechat svůj přehnaný protekcionismus a otevřít své trhy cizím výrobkům i zemědělským produktům. - US tajemník financí James Baker předložil na této schůzi americký návrh na vyřešení světové krize mezinárodního dluhu pro blízkou budoucnost. Stěžejním požadavkem amerického návrhu je nutnost půjčky zadluženým zemím v příštích třech letech 47 bilionů dolarů; soukromé obchodní banky by z tohoto obnosu půjčily 20 bilionů dolarů a Světová banka by se postarala o zbytek. Zadlužené země pak ze své strany by se musily zavázat, že zlepší svou ekonomickou účinnost, zmobilizují své domácí ekonomické zdroje, poskytnou svému obyvatelstvu pobídky k práci, k spoření a investování ve své zemi, a nebudou trpět útek kapitálu do ciziny. - Tento návrh, aby byl přijat, bude musit být schválen 149 členskými zeměmi Mezinárodního měnového fondu.

● ● ●
Káhira. — Na pláži v zátocě Aqaba na Sinajském poloostrově jeden egyptský policista zahájil z automatické pušky sovětské výroby palbu na 11 izraelských výletníků, z nichž bylo šest dětí; zabil celkem sedm lidí: čtyři děti, dvě ženy a jednoho muže. Zároveň zastřelil také svého nadřízeného. Zatímco egyptská vláda tvrdí, že šlo pouze o incident pomatenosti, a

LETEM

SVĚTEM

že postiženým byla ihned poskytnuta první pomoc, izraelská vláda tvrdí, že šlo o promyšlený a chtěný atentát. Proto izraelská vláda energicky požaduje, aby Egypt formálně vyšetřil tento případ. Kromě toho požádala o zjištění toho, proč postiženým Izraelitům nebyla poskytnuta ihned pomoc, protože se zjistilo, že někteří z postřelených mohli být ještě zachráněni. Izraelské autority se také dovolávají odpovědi na otázku, proč egyptská policie po celé dvě hodiny odmítala dovolit rodičům přiblížit se ke svým zraněným dětem, a izraelským lékařům i ošetřovatelkám bránila poskytnout zraněným první pomoc. Je prý pravděpodobné, že v důsledku tohoto zanedbání a těchto zábran ze strany egyptské policie několik zraněných Izraelitů vykrvácelo k smrti, ačkoliv včasným zákrokem mohli být zachráněni. Teprve osm hodin po incidentu bylo umožněno dopravit děti do izraelské nemocnice v Eilat. Izraelská verze události se prý zakládá na výpovědích očitých svědků, kteří tento incident přežili. Izraelská vláda také poukazuje na to, že podle mírové smlouvy z r. 1979 do těch míst byl povolen přístup pouze egyptské policii, ozbrojené pobočními zbraněmi, a nikoliv egyptské armádě; automatická zbraň, které užil Egyptan při této střelbě, však vzbuzuje podezření, že to byl asi voják, který podle izraelsko-egyptské smlouvy neměl na tato místa přístup.

● ● ●
Londýn. — Dne 6. října došlo v severních čtvrtích Londýna, kde žije mnoho černošských přistěhovalců ke srážce asi 500 mladíků s londýnskou policií. Někteří z demonstrantů dokonce stříleli ze střelných zbraní; většina z nich házela na policisty kameny, cihly, láhve s gazolinem a jiné předměty. Jeden policista byl demonstranty ubodán k smrti a

dalších 40 policistů a 40 demonstrantů bylo zraněno. Tyto nejhorší rasové bouře v posledních letech byly vyvolány tím, že den předtím jedna černošská žena utrpěla srdeční záchvat a zemřela právě ve chvíli, kdy policie vnikla do jejího bytu v pátrání po ukradených předmětech. Dcera zemřelé však tvrdila, že tato žena prý zemřela, když jeden policista do ní strčil a ona padla k zemi.

● ● ●
Ponce, Portoriko. — V noci ze 6. na 7. října v důsledku tropické bouře došlo ve čtvrti chudých Mameyes ve městě Ponce, se 180 tisíci obyvateli na US ostrově Portoriku, ke katastrofálnímu sesutí bahnitě půdy svahu pahorku na délce 700 stop. Celkem asi 275 chatrčí ze dřeva a z plechu bylo zavaleno 20 stop tlustou vrstvou bahna a trosek; podle odhadů přitom mohlo zahynout až 500 lidí. Stále jsou vytažovány nové mrtvoly, avšak pomýšlí se na zastavení této práce a na prohlášení celého místa za hromadný hrob, protože na této pohyblivé půdě není možno užívat buldozerů či jiných moderních vymožeností pro usnadnění práce a všechno by bylo nutno konat ručně.

● ● ●
Washington. — Jinoch Walter Polovchak, narozený na Ukrajině v SSSR, přijel se svými rodiči v r. 1980 do Spojených států na návštěvu příbuzných. Tehdy mu bylo 12 a půl roku. Po půl roce se jeho rodiče vraceli do vlasti socialismu, ale chlapeč Walterovi se zalíbilo ve Spojených státech v zemi hojnosti a svobody, a nechtěl zpět do komunistického „ráje“, kde se prý musil neustále přetvařovat a mít strach. Rozhodl se k tomu i proto, že ve Spojených státech zůstala i jeho dospělá sestra. Jeho rodiče tedy požádali americké soudy, aby Walter byl moci donucen vrátit se domů. Americké soudy však váhaly; z jedné strany sice uz-

návají plné právo rodičů na své dosud nezletilé děti, z druhé strany však právem poukázaly na to, že Walterovi rodiče patrně nejednali svobodně, nýbrž z donucení sovětskými autoritami. Nikdo tedy nevěděl, jaké bylo skutečné přání rodičů. Tak se rozhodování o Walterovi táhlo, až letos na začátku října dosáhl 18 let věku, čímž se podle amerického i sovětského zákona stal dospělým a tedy schopným rozhodovat sám o sobě a své budoucnosti. Walter bez prodlení požádal o americké občanství, které ihned obdržel s gratulací samotného presidenta Reagana. Dne 8. října složil přísahu věrnosti Americe, požadovanou od nově naturalisovaných amerických občanů.

● ● ●
Port Said. — Dne 7. října se čtyři těžce ozbrojení palestínští teroristé, zmocnili při egyptském pobřeží italské výletní lodi „Achille Lauro“, na které jelo 511 cestujících včetně 12 Američanů, a žádali propuštění na svobodu 50 Palestinců, uvězněných v Izraeli. Jinak hrozilo, že usmrtí postupně tam přítomné Američany, Brity, Francouze, a že všechno pak vyhodí do povětří. Donutili kapitána, aby lod' jela nejdříve do Libanonu, pak k Sýrii, a pak měla zamířit ke Kypru, avšak nikde jí nebylo dovoleno zakotvit. Patrně při pobřeží Sýrie piráti začali provádět svůj úmysl a zastřelili prvního Američana židovského původu, invalidu v kolečkové židli, Leona Klinghoffera; jeho mrtvolu pak vhořdili do moře. Cestující mezitím prožívali chvíle hrozného teroru. Lod' pak zamířila znovu do egyptského přístavu Port Said, kde únosci vyjednávali se zástupci egyptské vlády a s dvěma delegáty Yassera Arafata, předsedy PLO. Ve středu 9. října se vzdali egyptským autoritám, které jim daly záruku, že svobodně budou moci opustit Egypt. Egyptská vláda tehdy ještě nevěděla o zavraždění Američana Klinghoffera. Egyptské dopravní letadlo v noci z 10. na 11. října mělo převézt únosce do Tuniska, avšak na cestě bylo nad Středozemním mořem zaskočeno čtyřmi americkými vojenskými jety a donuceno přistát na Sicílii na tamní americké základně Sigonella u Catania. Únosci byli předáni italské policii, která je uvěznila. Spojené státy naléhají na to, aby únosci byli souzeni a náležitě potrestáni. Pomýšlejí

Ondrus & Son

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;
 hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
 Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;
 soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;
 sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.
 Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancera

Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Cicero

RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYŇ

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR

TELEFON: 656-3555

také požádat o jejich extradování, avšak asi jim nebude v této věci vyhověno, protože italský zákon zakazuje vydávat únosce do těch zemí, kde se ještě provádí trest smrti. US vláda je silně nespokojena s Egyptem, který v této věci se Spojenými státy vůbec nespolečně pracoval, nechal únosce volně odejít a zamlčel cíl jejich odletu. Kdyby se byli nevzdali, US armáda chystala podniknout na unesenou loď útok pro osvobození zajatých. Yasser Arafat energicky popřel, že organizace PLO by na tomto únosu měla jakoukoliv účast. Únosci ostatně se hlásili ke skupině „Fronty pro osvobození Palestiny“, která byla jednou z osmi skupin PLO; v r. 1983 se při revoltě proti „umírněnému“ Arafatovi odštěpila od jeho hnutí, avšak považovala se dále za součást PLO. - Dne 12. října italská vláda náhle propustila na svobodu dva přední členy Fronty pro osvobození Palestiny, mezi nimiž byl i Mohammed Abbas, předseda této organizace, kteří v Egyptě jednali s únosci lodí Achille Lauro a přemluvili je, aby se vzdali, a kteří byli také v egyptském letadle, převážejícím čtyři únosce do Tuniska. Oba tito Palestinci ihned pak uletěli do Jugoslávie. Spojené státy se chystaly požádat formálně italskou vládu o jejich extradování, protože se domnívají, že Abbas, úzký spolupracovník Arafata, byl skutečným původcem akce únosu italské výletní lodí, a že tento únos byl připraven pod jeho vedením. Tento čin italské vlády velmi pohněval US vládu. Italská vláda sice dala své ujištění, že únosci budou za svůj čin stíháni, avšak zároveň prohlásila, že prý nemá důvod k tomu, aby nadále držela oba Palestince, kteří únosce z Egypta doprovázeli. Organizace PLO však hrozila italským autoritám, že teroristické akce by byly v Itálii zintenzivněny, kdyby bylo oběma Palestincům ublíženo.

Oslo. — Norská Nobelova komise udělila 11. října Nobelovu cenu míru na rok 1985 mezinárodní organizaci lékařů „International Physicians for Prevention of Nuclear War“, seskupujících asi 145 tisíc lékařů ze 41 zemí. Vytkla si za cíl informovat svět o tom, jaké by byly katastrofální následky nukleární války. Tím chce burcovat světové mínění k tomu, aby občané donutili své zástupce, že nikdy nesmí k nukleární válce dojíti. Cenu ve výši 225 tisíc US dolarů si mezi sebou rozdělí americký lékař Dr. Bernard Lown z university Harvard a

sovětský lékař Dr. Yevgeny Chazov, kteří tuto organizaci před pěti lety v Ženevě založili.

Tripoli. — Nadbytek ropy na světových trzích způsobil, že příjmy Libye z prodeje tohoto zdroje energie do ciziny se snížily o celé dvě třetiny, z 22 bilionů dolarů v r. 1980 na 8 bilionů dolarů, které Libye podle odhadů utrží v tomto roce. To donutilo vládu diktátora Moamara Khadafyho k různým opatřením šetření. Musila sáhnout hluboko do svých rezerv cizích měn, aby mohla financovat svou obrovskou koupi zbraní a uskutečňovat své ambiciózní rozvojové projekty. Podle mínění ekonomických analytů její rezerva cizích měn klesla z 13 bilionů v r. 1980 na dnešní dva až tři biliony dolarů; tento obnos sotva postačí na zaplacení potřebného dovozu cizích výrobků a zboží na dobu asi pěti měsíců. V přítomnosti Libye věnuje každoročně asi 30 % svých příjmů na zbrojení; denně posílá do Sovětského svazu 140 až 240 tisíc sudů oleje výměnou za sovětské zbraně. Některé rozvojové projekty Libye byly nyní zastaveny. V přítomnosti se libyjská vláda nezajímá o svůj projekt postavení obrovské ocelárny za 3 biliony dolarů v Misurata; cizí firmy tam zastavily své práce, když jim nebyly dány záruky, že za svou práci dostanou včas zaplacení. Vláda však dosud pokračuje ve financování první fáze gigantického projektu zavodnění 494,000 akrů pouště a její přeměny v zemědělskou půdu. Tento projekt má celkem stát 25 bilionů dolarů. Kvůli nutnému šetření byl na příští tři roky snížen dovoz z ciziny o 50 % a desetitisíce cizích dělníků byly propuštěny z práce a poslány zpět do země, odkud přišli. Přitom životní úroveň lidu stále klesá a desítky cizích firem, které s Libyí obchodují či v Libyi pracují, dostávají od Libye zaplacení stále s větším zpožděním. Libye ve snaze pro-

dat více oleje jej někdy nabízí cizím olejářským společnostem jen za 22 dolarů za sud, ačkoliv zemím kartelu OPEC je dovoleno prodávat barel oleje za 28 dolarů. Před obchody s potravinami v Libyi stojí nyní dlouhé fronty čekajících lidí, stejně jako tomu je v Sovětském svazu a v jiných komunistických zemích. Bylo také vyhlášeno několik nezdařených pokusů o státní převrat proti Khadafyho režimu; tyto zvěsti však nikdy nebyly potvrzeny. - Političtí pozorovatelé se však domnívají, že dny Khadafyho režimu v Libyi sečteny dosud nejsou. Poukazují na to, že tamnímu lidu se dnes daří mnohem lépe než tomu bylo za monarchie před 16 roky, kdy se Khadafy zmocnil vlády nad zemí. Libye má nyní nejvyšší příjem „per capita“ z celé Afriky; podle odhadů činí v přítomnosti 6 až 7 tisíc dolarů ročně. Libyjci žijí ve slušných domech, mají co jíst a také mají svá osobní auta. Žebřáci tam neexistují, ačkoliv všude jinde v Africe se to jimi jen hemží. Nezdá se tedy, že by Libyjci ve svém celku byli nespokojeni s Khadafyho režimem, ačkoliv si musejí utahovat pásky a jejich situace se zhoršuje. Mnozí mladí Libyjci však nevědí nic o tom, jaká bída byla v jejich zemi před příchodem Khadafyho režimu, a také někteří dospělí rádi zapomínají. Režim si je vědom těchto nespokojenců, a proto zavedl fronty na chleba a jiné potřeby, které se staly jakousi „jistící zákloučkou“: lidé, kteří v nich stojí a čekají, jsou bedlivě střeženi zjevnými i tajnými policisty, a v té době nikoho ani nenapadne připravovat nějaké povstání. - Proto mnozí pozorovatelé se domnívají, že libyjská ekonomie ve svém základě dosud funguje, a že zatím není bezprostřední nebezpečí, že by se zhroutila spolu s Khadafyho režimem; nynější roční příjem Libye ve výši 8 bilionů dolarů je dostatečný pro zemi, která má pouze 3,3 milionu obyvatel.

T.B.Hlubuček:

„Pěvecké sbory v Cedar Rapids“

Neradi musíme přiznat, že s českým ochotnickým divadlem v tomto městě postupem let zanikly i české pěvecké sbory, které byly po desetiletí pátěří českého kulturního života. Na prvním místě to byly samostatné sbory obou českých katolických kostelů sv. Václava a sv. Ludmily, které se soustřeďovaly na náboženské skladby. Jednota Sokol také měla velmi čilý mužský pěvecký sbor za životů Václava Spěváčka, Rudolfa Nováka a jiných členů. Po založení „Czech Fine Arts“ zrodil se velmi slibný smíšený pěvecký sbor v jehož čele byla dnes již zesnulá paní Helena Kačena - Stárková. Jeho zánik během 2. světové války byl citelnou ztrátou. - Z původního řádu Prokop Velký čís. 137 z Č.S.P.S. - (později Č.S.A.) - manželky členů založily dámský řád „Karla Masaryková“ a z něho utvořen pěvecký sbor nesoucí stejné jméno po manželce prvního čl. presidenta Charlotty Masarykové. Jeho vedoucí a v pravdě strážným duchem byla paní Esther Hroníková - Hierdey, učitelka hudby na piano a čilá v osadě sv. Václava. Za života zesnulého msgr. Augusta Vojáčka české pěvecké sbory byly zvláště „federovány“. Sbor „Karla Masaryková“, který se ze všech udržel nejdéle, zanechal ohromný odkaz krajanského života. Škoda, že není po ruce jeho historie od začátků až do konce. Vystoupil snad na všech významných českých slavnostech, při hromadném uvádění členstva do našich bratrských a sesterských řádů, během hřbitovních slavností a vždy pro-

kazoval svoji vyspělost. Dirigentka paní Klersey dosud vzpomíná na odpočinku, ale jistě s pýchou a vnitřním uspokojením, na léta příprav, činnosti a zájezdů do jiných krajanských osad. - Bývá zvykem, že zánik těchto kulturních složek je svalován na „nezájem“ a nedostatek talentů, ale stejně tomu je těžko věřit. Česká hudba a český zpěv jsou dnes stejně oblíbeny s českým ochotnickým divadlem jako v letech minulých; pravou příčinou jejich zanikání je nezadržitelný postup stáří. Ti, kteří se na této činnosti podíleli jako vedoucí, sestárli nebo zemřeli a nenašla se mladší náhrada.

V některých větších městech s českou populací jako v Chicagu, Omaze, Novém Yorku a Saint Louis jsou na tom lépe, ale v našich Cedar Rapidsích se nám nepodařilo tento český odkaz udržet pro generace příští. Ochotnické družstvo, které bylo samostatným sborem, založeným v r. 1901 z lásky k českému divadlu, se vzdor tomtu stárnutí generací udrželo přes šedesát let. Za tu dobu jeho členové se hráli stovky vybraných činoher, operet, komedií, ale i historických her a dramát. Pro mne by bylo daleko radostnější psát o tom, že je v Cedar Rapidsích český živel stále stejně silný, jako tu byl za mého mládí, ale, bohužel, dnes nám nezbyvá než listovat ve vzpomínkách a znovu si uvědomovat pravdivost biblických slov: Co bylo, už není! Člověče, pomni, že jsi prach a v prach se obrátíš! Zbydou tu po tobě jen dobře vykonané skutky a radost, kterou jsi v životě připravil druhým. Na stará kolena se člověk však nestačí podívat tomu, že nám to tak dlouho vezme než tuhle všelidsky známou zkušenost pochopíme a začneme brát vážně.

*****
ČESKÉ A SLOVENSKÉ KNIHY VE VIDNI
 Lindengasse 5, A 1070 WIEN, ☎ 963 779
 (v centru, za rohem obchodního domu Herzmannský)
 Otevřeno denně (mimo pondělí) 10-12, 15-18 hod.
 v sobotu 9-12 hod.
 Časopisy a některé knihy pro návštěvníky
 z Československa zdarma.
 *****

**CESTOVANÍ JEDNOTLIVÉ NEBO SKUPINOVÉ -
 kompletní služby - MNOHOLETÁ ZKUŠENOST -
 návštěvy příbuzných a známých z Československa
 i jiných zemí do USA - POMOC S DOKUMENTACÍ
 A PŘEDPLACENÍM LETENKY**

Zařídíme dle Vašeho přání a k Vaší plné spokojenosti
 Pro informace **VOLEJTE** nebo **PIŠTE**:

TRAVEL ADVISERS, INC.

1515 NORTH HARLEM SUITE 110, OAK PARK, IL 60302

Dagmar J. LAVIČKA ☎ (312) 524-2244

599-4872 ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service

VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE.
 KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
 PLEXIGLASS - ZRCADLA
 8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
 BURBANK, ILLINOIS 60459
 WILLIAM KRÁTKÝ
 evropský vyučení sklenář u dědy a otce v Československu

SPORT

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVců V ZAHRAŇIČI

Sondruh Jiří Macků v čs. sportovním časopise „Gól“ z 13. září píše: „Noví trenéři Dr. J. Starší a F. Pospíšil dostali do vínku dárek, o nějž sotva stáli. Pobytu v Rosenheimu zneužil jeden hráč národního mužstva k nezákonnému opuštění republiky. - Bezespory asi po pečlivé přípravě, jak napsal curyšský Sport. Do Rosenheimu se totiž včas sjelo několik skautů zámožských profitymů. V tvrdé konkurenci byl nakonec nejúspěšnější jistý Langer, pracující pro Detroit. Podle zmíněného článku měl s sebou kufr se \$100.000. Nechci rozebírat čin Petra Klímy i když je mi nepochopitelné, jak může mladý člověk jedním vykořeněním za vidinou „balíku“ rázem zpřetrhat spojení s rodinou, přáteli, spoluhráči s vlastní. Nechci ani hodnotit úroveň politickových práce v Litvínově, byť její bilance v tomto punktu je za poslední období otřesná.“

Dále kritizuje fanoušky, kteří fandili Americe proti Rusku na pražském šampionátu a píše, že mají být všichni - (diváci i hráči) - potrestáni!! A co Macků? který nahrává Rudým - nemá

být on potrestán?

Petra Klímu jsme už přivítali do svobodného světa a popřáli mu hodně úspěchů! - Vždyť si ty příběhy čs. sportovců - zvláště od odchodu Martiny Navrátilové - zavinuje komunistický režim sám! Proč ještě téměř po 40 letech nedovoluje svým občanům svobodně vyjet na Západ? Ubylo by hned v druhém roce i uprchlíků, protože pro většinu těch, kteří o Západu chovají nerealistické sny a komunistická výchova v nich zabila jakýkoli „vlastenecký“ poměr k národu a vlasti, ti by byli první, kteří by se vrátili do komunistické pracovní ulejšárny, protože na Západě je třeba pravidelně chodit do práce a skutečně „makat“!

Bořek Kašpárek z Clevelandu se plněm zdraví dožívá „70“!

Mezi přáteli existuje typ lidí, kteří se nemění a nestárnou. Jedním z nich je náš skromný Bořek Kašpárek, který se 19. října v plném zdraví dožívá své sedmdesátky!

Upřímný Moravák, který hrával divadla a kabarety, psával články a pro národní zájmy připravoval jeviště na oslavy 28. října, dělal kulisy pro divadla, umělecky kreslil diplomy a plakáty. Svých sedmdesát let vyplnil jen prací. I když je nyní na penzi od Forda, pilně dělá doma na zahrádce a stále čte řadu čs. exilních

časopisů a knížek.

Zaslouží si, abychom mu poděkovali za jeho vzornou práci, kterou dělal a ještě dělá, i za jeho upřímnou a příkladnou lásku k bližnímu. Málokdo má v sobě tolik vlastenectví jako náš Bořek, který navštěvuje krajské podniky, podporuje vše národní a přál bych si, abychom měli více takových Bořků Kašpárků! Odešel z domova v r. 1948 a vždy stál s námi v jedné řadě!

Přejeme mu jen to nejlepší, hlavně hodně zdraví a spokojenosti se svou milou paní do dalších let!

Plesový výbor Čechů a Slováků se sešel, aby uctil památku svého obětavého dnes už zemřelého člena výboru, Pavla Valnety, který byl v poslední době výběřím inzerátů a sponsorů. Jeho ochota pomáhat plesu je nepopsatelná; laskavou radou a s usměvavým povzbuzením vnesl vždy přátelskou atmosféru do výboru. Výbor věnoval k uctění jeho památky na Ústav dominikánských sester pro trpící rakovinou v Parmě a na Slovenský luteránský kostel. Za nás za všechny se s Tebou, drahý Pavle, loučíme - nikdy na Tebe nezapomeneme...

Opět by zvolen výbor v čele s Evelyn Pražákovou, místopředsedou Williamem Sepsí, jednatelem Elaine Simonovou a s pokladníkem Paul Loydem. Přijímají se přihlášky debutantek a na studijní scholarship u všech členů Plesového výboru.

Příští Ples Čechů a Slováků se bude konat 8. března 1986 ve dvoraně hotelu „Stouffer's Inn-on-the-Square“. Hrát bude orchestra Royal Kings, který vždy tak úspěšně hraje na Silvestra v České národní síni pro Sokol! Již dnes voláme „Zdar XV, plesu!“

FOR SALE North Riverside

Brick Raised Ranch: three large bedrooms, 1 1/2 baths, living room is 16 x 14, great oak cabineted kitchen, bright lovely dining room, finished basement, 2 1/2 car garage. Gas forced air heat and central air condition. Underground lawn sprinklers. Near Cermak & the Mall. Also, many homes in Cicero & Berwyn. Call Renata Sliva evenings 656-3860.

**TOWNE REALTY
George Kovacec
6131 W. Cermak Rd.
Cicero, Ill.**

Na 17.500 vojáků z různých armád se zúčastnilo s 83 vojenskými kaplany 22. mezinárodní poutě do Lurd, 7/9.6. pod heslem: Měj odvahu mluvit, měj odvahu věřit jako Panna Maria!

Disertační práce Karla Wojtyly na Angeliku - zal. v r. 1580, od r. 1963 nazvaném universita sv. Tomáše Akvinského - se jmenovala: Víra a učení sv. Jana od Kříže. Sv. Jan byl karmelský mystik a spolupracovník sv. Terezie z Avily.

S povolením a potvrzením Msgr. Johna Mulagada, biskupa v Eluru v Indii, si jeho několik diecézních kněží založilo novou misijní společnost „Poslové radostné zvěsti.“ Cíl společnosti - posílat misionáře do nejpotřebnějších oblastí Indie i jinam.

Pravoslavný disident, kněz G.Galeiu z Rumunska /57 let/ propašoval na Západ jedenáctistránkový ručně psaný dopis, že byl ve vězení mučen a rumunské úřady odmítaly jeho žádost, s rodinou emigrovat. Na zásah Vatikánu se přece jen podařilo, aby dostal povolení vycestovat.

Do Itálie přichází letos mnohem více uprchlíků z východní a střední Evropy, počítá se, že v r. 1985 jich bude 12.000 nových - nejvíc z Polska, Habeše a z Iránu. Pro Itálii je to velký problém.

Rakouská pomocná organizace St. Lazarus pořádala kampaň ve prospěch polských dětí. Z výtěžku koupí vitaminy, léky a textilie pro chudé a nemocné polské děti. Před dvěma roky při podobné kampani poslala do Polska potraviny za 1.300.000 šilinků.

Před 30 lety, 25. 7. 1955, bylo v Rio de Janeiro I. zasedání I. gener. konference latinsko-amerických biskupů, známé pod zkratkou CELAM. Tímto dnem byla organizace založena, v listopadu téhož roku ji papež Pius XII. schválil.

Hodně lidí opouští finskou evang.-luterskou církev, hlavně ženy, protože synod této církve rozhodl v květnu 1981, že ženy nebudou připuštěny jako duchovní této církve.

Biskup z Augsburgu /NSR/

Msgr. Stimpfle, protestoval v jedné ze svých homilií proti tomu, že potrat se obvykle úředně nazývá „přerušeni těhotenství“, ačkoliv je to podle jeho slov odporný zločin, proti kterému je třeba bojovat.

Dvě venezuelské university založily k počtě sv. Otce a jako vzpomínku na jeho návštěvu v lednu t.r. dvě katedry. V Maracaibu universita Zulita založila katedru Jana Pavla II. o sociopolitických vědách - má se zabývat prohloubením znalostí sociálního učení Církve. University v Meride dala katedře stejné jméno, ale bude se tam přednášet srovnávací teologie, aby se prohloubila znalost různých náboženství na světě.

US mín. spravedlnosti zaslalo Nejvyššímu soudu dokument, v němž žádá o zrušení rozhodnutí, kterým povolil v r. 1973 provádění umělých potratů. Svou žádost odůvodňuje mj. tím, že v ústavě není článek podle něhož by byl umělý potrat právem občanů a že toto rozhodnutí bylo osudným omylem.

Ve Francii, v nakladatelství Fayard, vyšla kniha o zavražděném polském knězi Popieluszkovi.

Podle „Keston College“ zahájil 17.6. hladovku zakladatel leningradské rockové skupiny Trumpet Call /volání trubek/, Valeriu Barinoff. T.č. si odpykává v pracovním táboře dva a půl roku vězení.

V knihovně východoněmeckého města Gotha našli rukopis 146 veršů ódy, kterou recitoval Petrarka v r. 1341 na římském Kapitolu, kde byl korunován jako nejlepší básník. Z této latinské básně se zachovaly jen dva verše. Rukopisy snad sbírala královská rodina Sasko-Koburg-Gotha.

Ve vídeňské pastoraci zavedli letos zajímavou novinku mezi mládež: všichni věřící od 19 roku dostávají zdarma arcidiecézní věštník, křížky s řetízky, medajlonky s Pannou Marií a sv. Kryštofem /patronem automobilistů/ a brožurku, obsahující informace o tom, co dělá Církev pro mladé lidi; vyzývá je, aby přebírali na sebe odpovědnost v životě

Do New Yorku a okolí **H & S PORK STORE**
(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘIDNÍ párky, debrecinky, salámy, klobásy, domácí salámy, papriková slanina, tlačěnka a jiné masové výrobky. - Nezapomenete ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaterničky a jelitka každý den čerstvé.

NAŠE SPECIALITA: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - majitel
35-10 DITMARS Blvd., ASTORIA, New York
(mezi 35. a 36. ulicí) ☎ AS 8-8468

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

Možno objednat telefonem: laskavá a rychlá obsluha český

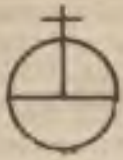
5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60630

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCI UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎(312) 795-0250 Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIA

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

Církev.

Italský kněz Giovanni Baget-Bozzo byl janovským diecézním soudem suspendován „a divinis“, protože je už přes rok socialistickým (!) poslancem v evropském parlamentu.

Msgr. Cserháti, biskup z Péce a tajemník maďarské bisk. konference se v článku v maďarských „katolických“ novinách Vigilia staví za „teologii osvobození“ a kritizuje výnos římské kongregace pro Nauku víry: O některých aspektech teologie osvobození. Prý je to teologie naděje, která vznikla ze zkušeností a oddanosti věřících v Latinské Americe, kde Církev chtěla zaujmout stanovisko vůči miliónům chudých atd. Nesouhlasí s názorem kongregace pro Nauku víry na marxismus - divný nástupce svatých apoštolů, který hájí bojovný ateismus.

Nejvyšší soud USA došel 4.6. k názoru, že ve státě Alabama se porušují zásady odloučení Círky od státu, poněvadž je tam dovoleno ve škole se modlit nebo meditovat. Ve školách - podle soudců - smějí být chvíle ticha, ale dětem se nesmí říkat, že se mohou modlit. Pro zavedení modlitby ve škole byl prezident Reagan.

Za posledních 15 let se v Bangladeshi obrátil na katolickou víru skoro milion mohamedánů, zejména z nejchudších vrstev, o které obětavě pečují katoličtí misionáři. Sděluje to mohamedánský časopis Sun Back a ředitel stát. islámského výboru chce ustanovit instituci, která má tento zjev a jeho příčiny prostudovat.

54 letý chorvatský kněz Armin Prebek byl ve Splitu odsouzen k 50ti dnům vězení, protože bez povolení navštěvoval nemocné a umírající v nemocnici a poskytoval jim duchovní pomoc. V Jugoslávii smějí kněží vstoupit do nemocnice jen na výslovné přání nemocného;

umírající, který už není schopen o to požádat, umírá bez přijetí sv. pomazání.

V červnu putovali zejména mladí rakouští katolíci pěšky po starobylé poutní cestě do Mariazzelu. Cestou se modlili za upevnění víry a lásky v rakouských rodinách, a za sílu pro křesťany, kde se křesťanství pronásleduje, zejména těch Rakousku nejbližších - ČSSR.

Biskup Hurley z Anchorage a světící biskup Kaniecki z Fairbanks řídí sami svá letadla, jediný prostředek, jak se dostat na Aljašku z místa na místo. Msgr. Kaniecki si letadlo i opravuje.

Assiští františkáni blahopřáli Gorbačovovi k zvolení gen. tajemníkem KS SSSR (!!!) Ten také dopisem mezinárodnímu mírovému středisku františkánů v Assisi poděkoval za přání míru a blahobytu sovětskému lidu. Kdo z františkánů tak hloupé dopisy asi píše? Nevědí, že v ČSSR jsou a byli františkáni krutě pronásledováni?

Američtí biskupové připravují pastýřský list o apoštolátu na universitách a vyšších učilištích a o úloze žen v církvi.

Florentská provincie dominikánů oficiálně požádala kongregaci pro blahověření a svatořečení o zahájení procesu blahověření člena III. řádu dominikánského, Giorgia La Pira, filosofa, apoštola míru a bratrství mezi národy, politika a dlouholetého starosty města Florencie. La Pira žil hlubokým duchovním životem. Z lásky ke Kristu se neoženil, aby mohl svobodněji věnovat své síly Bohu a bližnímu. Byl také profesorem římského práva na florentské universitě.

Brazilští biskupové přijali rozhodnutí kongregace pro nauku víry, která přenechala generálovi franšikánů rozhodnutí, jak dlouho se má jejich

člen L. Boff odmíct a uvažovat o svých scestných názorech. Představený určil jeden rok. Zároveň se tato biskupská konference vyslovila proti legalizaci a oficiálnímu povolení komunistické strany v Brazílii.

S Boffem a teologií osvobození, která připravuje svými názory prakticky „bezbolestný“ nástup komunismu, vyslovilo solidaritu asi sto německých a švýcarských profesorů teologie!!!

Čeští a slovenští bohoslovci v Nepomucenu v Římě si vydávají časopis Brázda. Titulní list zdobí vkusný obrázek Panny Marie Sedmiboletné, patronky Slovenska. Píší do něj jak bohoslovci, tak i jejich vedoucí, např. rektor Nepomucena P. Vrána nebo jeho spolupracovník P. Steiner a j. Tak se naučí sestavovat si v budoucnosti farní věstníky, které by věřící upoutaly a informovaly.

Po devíti dnech vyčerpávající pastýřské návštěvy s 31 proslovy a 16,000 km se sv. Otec zotavil 17. srpna v Massai-Mara parku, nejkrásnější přírodní rezervaci v Keni. Tam navštívil i skupinu Massaiů, kteří, doprovázeni holandským misionářem, hodiny čekali na vzácného hosta. Měli u sebe šest měsíců starého nosorožce, kterého sice sv. Otec pohladil, ale nepožehnal, jak psal mylně tisk.

Stejlerští misionáři budou pracovat v Thailandu, ve své 46. zemi. Tak rozhodl generalát v Římě. Práci zahájí už letos, v pastorální a sociální oblasti. Pracují už v Číně, Japonsku, Filipínách, Indonésii, Indii, Taiwanu a Jižní Korei.

V půli června byl sv. Otec v Benátkách po stopách papežů - sv. Pia X. a Jana Pavla I. V divadle La Fenice byl na koncertu konaném na jeho počest.

22.6. přijal sv. Otec polského ministra zahraničí Štefana

Olszowského; italský min. předseda - socialista Bettino Craxi polského ministra nepřijal.

Před deseti lety - 26.6.75 - zemřel zakladatel Opus Dei, Msgr. José Maria Escriva de Balanguer, jehož proces blahověření probíhá od r. 1981. Byla za něho sloužena mše sv. u sv. Evžena, titulárního kostela nového franc. kardinála Pouparda. Tento kostel byl přidělen osobní prelaturě Opus Dei.

Kard. Josef Tomko seznámil 24.6. novináře se svou poslední knihou II sinodo dei vescovi natura, metoda, prospective / Biskupský synod, podstata, metoda, perspektivy/. Když ji psal, byl ještě gener. tajemníkem bisk. synodu. Napsal též studii Biskupský synod a Jan Pavel II. Do nové knihy přispěl také kard. Ratzinger, dva jesiuté a historik synodu Caprile, TJ. Od r. 1967 se konalo sedm synodálních zasedání, na nichž pracovalo 1424 biskupů, 74 odborníků a 78 redaktorů z celého světa. 2.7. předložil kard. Tomko novinářům a veřejnosti encykliku JP II Slavorum Apostoli k 1100. výr. od smrti sv. Metoděje.

Na svátek sv. Petra a Pavla 29.6. udělil při mši sv. sv. Otec u sv. Petra palia 11ti arcibiskupům, patriarchům a metropolitům. Kromě sixtinského sboru doprovázel bohoslužbu orchestr vídeňské filharmonie, dirigovaný H.v.Karajanem Mozartovou Korunovačnickou mší. Po mši přijal dirigenta s manželkou a dcerou v audienci. 30.6. podnikl sv. Otec 50. cestu v Itálii, do Abruz. Týž den jsme si

připomněli 86. narozeniny kard. Tomáška.

28.-29.6. se v Miláně setkali na nejvyšší úrovni představitelé států či vlád Evropského hospodářského společenství. Privítal je místní arcibiskup kard. Martini TJ., který se mj. zmínil ve svém projevu o 1100. výročí smrti sv. Metoděje a o poselství kard. Tomáška evropským biskupským konferencím.

Předseda keňské bisk. konference varoval v Nairobi v červnu před různými směry „teologie osvobození“ a jinými teoriemi socialistické reformy / spíše přípravy na „bezbolestný“ nástup komunismu skrze „užitečné idioty“ v Církvi/. Bohoslovcům řekl, že kněží a řeholníci mají vykonávat své pastýřské povinnosti. V Keňi je asi 20% katolíků, 900 kněží, 230 řeholníků a 2000 sester.

Španělští biskupové se rozhodli vyloučit z Círky ty, kdo vykonávají umělé přerušování těhotenství a kdo na něm přímo nebo morálně spolupracují.

3.7.tr. byl propuštěn právoplatný šanghajský biskup Ignác Kung Pin-mei, nar. 2.8.1901, uvězněný od r. 1955 s 13 jinými kněžími, protože odmítli připojit se k tzv. vlastenecké církvi - která se odloučila od Říma. V r. 1960 byl odsouzen na doživotí pro údajnou velezradu a protirevoluční činnost.

Letos bylo vysvěceno pro 4 české a 2 moravské diecése 26 kněží. V Miláně 36 kněží, v Polsku přes 800 kněží. 31 slov. novokněží slavilo primice 23.6.

Sv. Otec uvedl 10.7. do provozu nový výtah k svatopetrské kupoli.

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-4848

sigmund's A NEW CZECH-AMERICAN RESTAURANT

For all Czechs and non-Czechs interested in Czech cuisine!

LOCATED IN EAGAN, MINNESOTA
1989 Silver Bell Center -
crossroad of Hwy 13 & Silver Bell Road
CONVENIENT LOCATION. PLENTY OF PARKING
OPEN 7 DAYS A WEEK.
PROPRIETORS PAUL AND HANA MATOUŠEK
INVITE YOU FOR A FRIENDLY VISIT.
FOR MORE INFORMATION CALL ☎ 452-4674.

NOVA KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.

K·H
Auto
Repair

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(hned vedle berwynské pošty)
její majitelé

STEVE KUBOVIČ

JANO HULÍN

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motorů
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

HLEDÁME PANÍ K DĚTEM

Potřebujeme spolehlivou pomocnici, která by se postarala o děti a pomohla v domácnosti. Mzda podle dohody, angličtina není nutná.

Pracovní podmínky podle vzájemné dohody. Bude se Vám u nás líbit.

Značka: Illinois
Volejte: ☎ 815-397-8368

KANADA - PO 450 LETECH

(Pokračování ze str. 1)

Anglie se zajímá především o severoamerický kontinent. Kolonizace XVII. století míří nejen ke břehům dnešních Spojených států, ale také více na sever. Je založena Společnost Hudsonova zálivu, která obchoduje především kožešinami a podporuje rozšiřování anglických osad.

Rivalita mezi Francií a Anglií v XVIII. století se přenáší i na druhou stranu Atlantiku. Angličtí kolonisté získávají nad francouzskými početní převahu, což spolu s nedostatečnou podporou mateřské země přispívá ke stálému zatlačování francouzského vlivu. Quebec a Akádie jsou i v polovině XVII. století na čas okupovány Angličany, spor obou národností řeší pak definitivně pařížská smlouva v roce 1763.

V té době byl Quebec nejlidnatější kanadskou provincií a francouzské obyvatelstvo začalo svůj zápas proti anglické hospodářské a kulturní nadvládě, který v podstatě přetrvává až do našich dnů. Kanada sama se nepřipojila k povstání amerických kolonií, které vyvrcholilo ustavením Spojených států, a zůstala ve svazku s Anglií. V roce 1867 byla vytvořena konfederace kanadských provincií, která dostala statut dominia, v roce 1931 byl britským parlamentem přijat Westminsterský statut, který Kanadě (a ostatním zemím Britského společenství národů) dal plnou autonomii a nezávislost.

Dnes je Quebec nejen čtvrtmiliónové město, ale především má toto jméno celá provincie, nejstarší z celé Kanady a

Moderní mrakodrapy Montrealu převyšují o desítky poschodí vstavnou katedrálu zasvěcenou Panně Marii-Královně.

také rozlohou největší, jejich půldruhého miliónu čtverečních kilometrů, je asi 15 procent celkového kanadského území. (Rozlohou téměř 10 miliónů km² je Kanada po Sovětském svazu druhým největším státem na světě.) Z více než šesti miliónu obyvatel Quebecu mluví přes pět miliónů francouzsky, což z Kanady činí druhý frankofonní stát, francouzsky tu mluví více obyvatel než v Belgii či ve Švýcarsku. Což je obdivuhodný výsledek houževnaté soudržnosti jazyka a víry.

Francouzští Kanadčané jsou hrdí na svou svébytnost a na svůj jazyk. Mluví velmi čistou francouzštinou a v boji proti anglické převaze se snaží přímo o jazykový purismus. Zatímco ve Francii samotné se přejímá mnoho anglických výrazů, jež ostatně pronikají do celého světa, francouzští Kanadčané tento vliv angličtiny odmítají a snaží se všechny anglické výrazy překládat a udržovat si své vlastní výrazy.

Budova parlamentu ve Winnipegu, kde po léta blahodírně působil mezi našimi kraji obětavý misionář Otec Celiška z kongregace redemptoristů, a dnes v jeho šlépějích úspěšně pokračuje Otec Jiří Svoboda za vydatné pomoci neúnavného „pensisty“ Wenzbaura.

Tato snaha o svébytnost pronikla i do politického života a stále více sílí proud usilující o samostatný Quebec. Ovšem zpřetrhat svazky trvajících tak dlouhá desetiletí není snadné a mnoho těch, kteří jsou potomky francouzských osadníků, odmítají toto dobrodružství. V roce 1980 byl ostatně uspořádán plebiscit, při němž se větší část obyvatelstva vyslovila pro setrvání svazku s Kanadou. Ekonomické a praktické motivy tu převládly.

Realismus všedního života vítězí nad nejistotou, kterou by přinesla případná samostatnost (k tomuto proudu se připojil také francouzský prezident De Gaulle, který v roce 1967 při své návštěvě Kanady povzbuzoval separatisty voláním „At' žije svobodný Quebec“.) A tak v roce, kdy největší kanadská provincie slaví 450. výročí od Cartierova objevu, se Quebec hlásí ke kanadské sounáležitosti. A po Paříži vlastně druhé největší francouzské město Montreal zůstává po Torontu také druhým největším městem kanadským.

IMPORTER

VALAŠSKÉ PAPUČE

dokud zásoba postačí

Velikosti 6-12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

Jan Filípek:

„Bouřlivými léty“ života Jindřicha Nermutě

Od břehů australského ostrova Tasmanie došla malá padesátá stránková úhledná soukromá publikace s několika vyobrazeními. Dávají nahlédnout do života jednoho z našich věrných starých čtenářů a pravidelných dopisovatelů našeho listu.

Jako mladý energický aktivní a slibný politik byl její autor násilně vyvrácen ze svých domácích kořenů a jako jeden z prvých osmačtyřicátníků se vydal „přes kopečky“ za svobodou a objevil se na stránkách Bavorska.

Životní data Jindřicha Nermutě si lze poměrně snadno zapamatovat. V roce 1948 byl ve svých 31 letech jedním z nejmladších členů čl. parlamentu. Místo, aby v rodinném a přátelském kruhu začal svůj „narozeninový“ dort, ocitl se v mimofádném pohybu dnem, kdy se psal 25. únor 1948; komunističtí usurpátoři totalitní moci se stali ihned pronásledovateli a byli mu okamžitě v patách. Čtyři dny později na přestupný den 29. února 1948 byl již na druhé straně Černého lesa v Bavorsku. Jeho štěstím bylo, že zakrátko potkal mladého muže, ve kterého pojal důvěru a kterého požádal o nesnadný úkol ve staré vlasti. Nebezpečný podnik se podařil. Tento nový průvodce mu za týden přivedl jeho mladou ženu a dva syny z nichž nejmladší byl sotva devítiměsíční. A tu začíná nová sága jejich rodiny, světem, prostorem a časem.

Jindřich Nermut' byl vždy aktivistou a člověkem jen málo kdy spokojeným se situací, jak mu byla presentována, když vykazovala nějaké nesrovnalosti podle jeho křesťanský vychované mysli. Může se o něm říci, že byl „rebel“. Nebylo to jen v situaci politické, kdy se dostal do ostrých šarvátek s komunistickými odpůrci v parlamentě, ale hlasitě protestoval, když mu nebyly po chuti věci v

uprchlickém táboře v Německu, nebo později ve vzdáleném Bonegile v Austrálii. A bylo to právě zde, kdy se zdál imigračním úřadům trochu těžko ovladatelný a tak jej přikázaly do daleké oblasti Launceston v Tasmánii.

Jeho kořeny byly na Českomoravské vysočině - vrchovina kolem Skutče se značnou částí krajiny porostlou lesy. Jeho přemístění na Tasmanii představovalo nakonec nalezení podobné hospodářské krajiny v níž se doma narodil a vyrostl - vrchovina a lesy. Australské úřady neměly krystalovou kouli, aby věděly o jeho pozadí - jak on sám říká - aby se ho zbavily; možná měly i na mysli, aby byl od nich hodně daleko. Nakonec to však bylo řešení „jako když se najde“; vyhovovalo oběma zúčastněným stranám.

Snad jen jeden aspekt je na celé věci trochu neobvyklý pro osudy exulantů. Zůstal na tom místě a žije tam se svou rodinou i po třiceti pěti letech. Tisíce nás odešlo v roce 1948 a později, ale těžko by se našel někdo s touto věrností místu a setrvačností ve způsobu života. Pochopitelně, že už to dnes není v mnohém směru tatáž rodina, která na Tasmanii přišla. Především se Nermut'ům narodil ještě jeden syn na australské půdě - (jsou tu tedy tři synové, dnes všichni ženatí a mají rodiny, takže rodiče se těší z jedenácti vnoučat.) Věk pokročil, Jindřichovi a Anně zbělely vlasy, ale zároveň se rozrostl jejich pilnou prací získaný hmotný základ a rodinný okruh. Při tom Jindřichův hlas byl a jest stále slyšet i přes ty oceány. Zůstal i v cizině bohabojný, pokrokově konservativní, věren přírodě, půdě a lesům, zatímco velká většina nás, vyšlá také z toho „selského pytle“, pokračovala v té staletí staré snaze - o útěk z venkova za „lehčím“ životem. Museli jsme se mu v jeho očích možná i značně znechutit svým životním koloběhem a i v představě o výdělku na živobytí.

Velký počet nás prošel evropskými uprchlickými poválečnými tábory, nebo ale-

NA VÁNOCE DO ČESKOSLOVENSKA

Odlety: 12. a 20. prosince na 16, 23 nebo 30 dní.

Cena \$740.-

Bus tour na Milwaukee Folk Fair. Neděle 24. listopadu.

Cena \$18.- včetně busu a rezervované vstupenky na odp. představení národnostních skupin.

Californie a Las Vegas. 8 dní Air a land tour.

Odlet 20. února 1986. Cena \$669.- včetně letenky, bus

transportace, prvotřídního ubytování a 6ti jídel.

Mimofádně kvalitní tura.

Zájezdy na Jamaiku, Bahamas, Arubu a další Caribské

ostrovy za velmi výhodné ceny. Zavolejte o bližší informace.

TUZEX oblíbený dárek Vaším drahým.

Pošlete včas než bude předvánoční naval.

Vyřizujeme rychle a spolehlivě.

Napište nebo zavolejte o bližší informace.

WEBER

TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

CAPITAL CITY CZECH CHORALIERS LINCOLN, NE.

2nd Album release

Beautiful Czech & Moravian
Folk Songs

L.P. Record \$7.50 post paid

8 track tape \$6.50 post paid

(special)

Order from: Larry L. Vilda

1924 Perkins Blvd.

Lincoln, NE.

spoň o nich četl. Budiž mi tedy prominuto, když se jimi nezabývám v tomto krátkém článku. Je však jedna malá evropská země, kam se ještě po desetiletích sbíhají nitky událostí. Tehdy jen málo ještě vyvinutý exilový tisk přinesl zprávu, že Richard Vogel dostal lucemburské transiční visum do Paříže. Z Lucemburska nám však dnes známý Josef Josten vysílá česky zprávu o skončení 2. světové války v květnu r. 1945. Bylo to také zde, kdy se v r. 1948 Josten setkal s Jindřichem Nermutem a jeho rodinou, kteří v Lucembursku dočasně nejen pobývali, ale i pracovali než se odebrali přes Německo do Itálie a dále na zámořskou cestu do Tasmánie. Josten se pak vracel do své válečné base, máje za manželku Angličanku.

V prvních měsících roku 1945 plukovník Ed. Davidson v čele tankového pluku prorazil nepřátelské linie a byl uvítán jako osvoboditel v Lucembursku. Jeho vyznamenání od vel-

kovévodkyně viselo v jeho kanceláři v našem kalifornském Palm Springs, kde byl po desetiletí známou oblíbenou osobností. Pisatel těchto řádků se v Lucemburku pohyboval v polovině roku 1947 jako velkoobchodník peřím („feather merchant“) - kteréžto zaměstnání není uznáváno jako zrovna nejhonosnější povolání. Však také bylo jen dočasné. Jeho společník pak nabízel český chmel a jednou jeli celý den. Konsul Weiner nedovolil větší rychlost než 50 km v hodině a proto cesta do švýcarské Basileje trvala celý den - včetně prasklé pneumatiky, jejíž oprava si vyžádala plně dvě hodiny.

Avšak vraťme se k Nermutům! Veřejná a politická činnost Jindru Nermutě nikdy neopustila. Byl do ní stržen od svých junáckých let organizací katolické mládeže a do svých dvaceti osmi let velice činný. Nebylo proto překvapením, když byl ve svém kraji zvolen

poslancem za Čs. lidovou stranu velkou většinou. V Austrálii se pokoušel i o zvolení do australského parlamentu navzdory velkému množství zábrán a překážek. Musíme však opět uznat jeho nezdolného ducha, snahu a ochotu sloužit spravedlivě druhým a chtít podstoupit politický boj.

Loňského roku Nermutovi podnikli velkou cestu světem. Navštívili Evropu a Severní Ameriku s pobytem v Londýně, v New Yorku a hlavně v Chicagu i zde v jižní Kalifornii.

Jindřich si všimne tolika věcí, které normální smrtelník i místní patriot přehlédne; jeho pozornosti neujdou stromy, budovy, a tím spíše Pražské Jezulátko v kostele. Z jeho rozhovorů lze vytušit, že na jeho mysl je stále ten rozběh, zahájený už v jeho mladém věku, a tak trochu i lítost, že v něm nemohl pokračovat: věnovat se politice. Živě jsou ještě dnes v jeho myslí jednotlivé situace pokud byly dostatečně

silné a vzrušující, zvláště jeho ostré rozepře s komunistickými odpůrci hrobaři čs. svobody. Kdyby jej byl osud za války zavál do Anglie a vstoupil tam do čs. armády jako bitevní pilot by se asi nikdy nevrátil živý. Útočení by bylo jeho kredem a zákon pravděpodobnosti v riskování života by se musel projevovat, pokud by jej Bůh - v kterého Jindřich tak pevně věří - neochránil.

Je to vše jen lidské a přirozené; má-li někdo dvojdušičku, sní někdy - má-li podnikatelského ducha - o činžáku; má-li strojnickou dílnu, chtěl by vybudovat továrnu. Není divu, že v rozhovoru s Jindřichem Nermutem vyplývá, že také někdy myslel na ministerské křeslo, aby bojoval za práva chalupníků. V každém případě témata z doby jeho poslance jsou vždy blízko jeho myslí i srdci. Není pochyby, kdyby duch W. Churchilla mohl promluvit, označil by pro něho tuto situaci jako jeho „Finest Hour“.

Při jeho víře a rozmachu by býval jistě mnoho vykonal pro svůj kraj a národ, kdyby bývalo nedošlo k únorovému puči. Kdybychom se chtěli litovat můžeme vzpomenout osudu oněch méně šťastných - ba tak nešťastných, zvláště pro nás, kdo jsme prošli pár lety žalářů! Avšak, co nám pomůže sebelitování! Jsme zdraví, a tak bud' me Bohu vděční za to co je, jak to je ...

Je potěšující, že Jindřich zaznamenal písemně své stopy světem; zůstane to dokumentem pro tuto generaci i další; pro jeho rodinu, přátele a české čtenáře i když jeho publikace je v anglické řeči. Je pilný a houževnatý; snad to ještě i sám přeloží, jak mu to čas dovolí. On i Anna se těší - díky své rodinné tradici řádnému prostému a zbožnému životu v čerstvé nezkažené přírodě - dobrému zdraví. Tak též i celá jeho rodina. Proto mu přejeme na mnohá léta společně mnoho zdaru a dobré rodinné pohody.

Sloupek informací

(Pokračování ze str. 2)

s nějakým krajanem jménem Tomeš - (paměť mě již vypovídá službu) - který žil v hornaté provincii Transkei, a který je „udivil“. Mně osobně „ohromil“ když jsem se s ním zcela náhodně setkal. Říkal si, že je „general dealer“. Všechno od místních transkajských Zulkafrů skupoval a všechno jim zároveň prodával. Řeč místních Zulkafrů ovládal tak dokonale, že universitní paní profesorka z Pretorie, Durbanu a z Kapského města k němu dojížděly a „tejprekordovali“ si jeho správnou výslovnost zulkafristiny.

Abych udělal celou velice zajímavou historii svého osobního setkání s tímto zapadlým vlastencem - (který dnes už asi nežije) - krátkou, chtěl bych pro „historii“ připomenout, jaký zdravý názor měl tento náš krajan na budoucí uspořádání poměrů v JAR.

Říkal mi: „Jihoafrické jsou „troubové“. Když tihle krásnou zemi vybudovali, měli by si uvědomit, že jsou v menšině. Moskva tu financuje revoluční hnutí mezi černochy už od čtyřicátých let našeho století, dobře ví, jak jsou pro Západ důležitá ložiska zdejších kovových rud. A naše vláda by měla místo nesmyslného apartheidu udělat „federaci afrických provincií“, nechat všude autonomně vládnout místní sely jednotlivých domorodých kmenů, a do federálního parlamentu vybrat své zástupce.“

To byla správná myšlenka obvyčejného „selského“ rozumu, ale ani jihoafrických Zulkafrů znaly naš zapadlý vlastenec pan Tomeš nebyl schopen ji uskutečnit.

Co tedy dnešním obyvatelům JAR zbývá? Bud' rozdělení na bílý a černý stát, anebo „federální kompromis“.

Náš čs. věřící exil je „v pořádku“, protože mu to „stále dobře a správně myslí.“

Kdybyste neměli v redakci dnešních krajanských křesťanských novin nervy z ocele, snadno byste přišli o rozum.

Kdybyste viděli, kolik všíelijakých nepodepsaných dopisů házíme do koše, to byste se podivili! Do velkých deníků, jako jsou u nás „Chicago Tribune“ nebo „Sun Time“ je ti „odvážlivci“ nepošlou, protože by je musili napsat anglicky, ale do malých krajanských novin je pošlou. Na náš skromný křesťanský týdeník mají v poslední době nějací dobromyslní „svobodomyšlní vlastenci“ zvláště namířeno. Posílají nám anonymně výstřížky z „Československého světa“, zvláště když se nějak dotýkají náboženské svobody, aby nám řekli: „V Československu se v kostele nemusí na nic „vybírat“, protože o všechno se stará stát, stejně jako se stará o nemocné a staré, zatímco v USA jsou lékaři

a nemocnice zlodějskými vykořisťovateli. A tak, když nám dva čtenáři poslali anonymně tentýž propagandistický článek z Čs. světa o „Církvích v Československu“, rozhodli jsme se jej otisknout v minulém čísle H.N. č. 41 z 12. října 1985 na str. 5, bez komentáře jen s poznámkou, že je to přetisk z komunisticky propagačního Československého světa - (posílaného krajanům v celém světě zdarma, jakmile jen pošlou někdy něco svým příbuzným přes Tuzex) - a čekali jsme na spontánní reakci čtenářů. A Pán Bůh zaplat', byla správná a dobrá! Devět čtenářů nám po telefonickém drátě vynadalo, proč „blbneme“ a otiskujeme komunistickou lež, a jen jediný krajan nám gratuloval, že se my „klérikalové“ konečně „probouzíme“ a uznáváme „zásluhy“ marxistů o péči církevních historických památek v Československu, o které prý pečuje stát - (aniž „faráři mohou okrádat prostý lid o jeho těžko vydělané peníze“). V celku to byla zdravá a dobrá reakce našich čtenářů na přetiskovaný článek z luxusně propagandistického, komunistického čs. vládou vydávaného „Československého světa“, který se dnes tak křiklavě liší na př. od jugoslávského časopisu pro chorvatské krajany v cizině zvaném „Matica“.

K tomu všemu se v několika přístích číslech Hlasu národa vrátíme, ale dnes chceme vyjádřit svou radost z toho, že našemu věřícímu exilu to - podle jeho vyjádření reakce na náš přetiskovaný článek z „Čs. světa“ - přece jen stále dobře myslí.

ÚSTŘEDNÍ LIST ČSL. ORELSTVA

OREL

VÝZNAMNÝ PROJEV SV. OTCE PIA XI. K ORELSTVU V R. 1933!

Orelská pout' župy Pospíšilovy do Říma ve svatém roce 1933 byla přijata ve zvláštní audienci sv. Otcem, při kteréžto příležitosti učinil sv. Otec zvláštní projev, kterým určil poslání orelské organizace.

Ačkoli náš čas jest velice omezen, chceme k vám promluvit alespoň několik slov. Rádi bychom zůstali déle u svých milých synů a dcer, o kterých víme, jak jsou hodní.

Přišli jste k nám z daleka a vaše cesta vyžadovala mnoho obětí a námahy - obzvláště finančních obětí v době všeobecné hospodářské krize. Vitáme vás s obzvláštní účastí, protože jste přišli z Čech, a připomínáme si při tom dobu, kdy jsme Prahu krásně Hradčany nejen viděli, ale i v dobré paměti uchovali. Bud'te nám proto zvláště srdečně vítáni!

Radujeme se když na vás hledíme, neboť víme, že svým šatem vyznáváte ve své vlasti katolickou víru před všemi odpůrci. Ale i vaše jméno je tolik významné. Nazýváte se Orli. A Orel není pouhé jméno. Orel znamená boj, a sice boj o vítězství křesťanské myšlenky.

Orel jest také znakem evangelisty sv. Jana a znamená vysoký vzlet myšlenek. Tak jest i vaším úkolem, nejmilejší synové a nejmilejší dcery, boj o křesťanský život v každém ohledu. Proto také nepečujte pouze o dokonalost tělesnou, nýbrž také o křesťanskou dokonalost duše. Uskutečňujete heslo „zdravý duch v zdravém těle!“ Stáváte se tak vojskem, jehož šiky přinesou do vlasti mírumilovné myšlenky.

Radujeme se s vámi z vašeho příchodu a ještě jednou vás, nejmilejší synové a nejmilejší dcery, pozdravujeme a žehnáme vám z celého srdce, a nejen vám, nýbrž i všem, které jste nechali doma. Žehnáme vašim přátelům, kteří jsou s vámi jednoho smýšlení. Žehnáme vašim rodinám, vašim rodičům i vašim domovům i celé vaší vlasti a naše požehnání nechť vás doprovází i po opuštění římských zdí. Přejeme vám šťastného návratu a hojnost Božího požehnání celé vaší vlasti.

FARM, RELIGION EXPERTS TO DISCUSS SECOND DRAFT OF BISHOP'S PASTORAL

One of the nation's leading agricultural economists and one of the Midwest's foremost authorities on the U.S. Bishops' Pastoral Letter on the economy will compare the first and second drafts of the letter at a noon luncheon, Wednesday, Nov. 6, at the Chicago Temple, Pierce Hall, 77 W. Washington St.

D. Gale Johnson, professor of economics, University of Chicago, and Dennis P. McCann, associate professor of religious studies, DePaul University, will evaluate major changes in the two drafts. They also will focus on the document's section on agriculture, which has received limited public comment.

Johnson, an expert on worldwide agricultural policy, is the Eliakim Hastings Moore distinguished service professor of economics at the University of Chicago. His most recent books include *Prospects for Soviet Agriculture in the 1980s*, *Food and Agricultural Policy for the 1980s* and *Progress and Economic Reform in the Peoples Republic of China*. He has served as an economic adviser and consultant to the U.S. Office of Price Administration, the State Department, the Department of the Army, the Tennessee Valley Authority, the Agency for International Development and the Rand Corporation.

McCann, a specialist in religious and social ethics, is writing a book on the Bishops' Pastoral Letters on war and peace, and the economy. In December, 1983, he was selected to testify before the bishops on the relevance of Catholic social teaching to the problems of poverty in the United States. He is a member of a University of Notre Dame task force on multinational involvement with religious groups.

The Nov. 6 luncheon is the last in a series on the Bishops' Pastoral on the economy, co-sponsored by the DePaul University Institute for Business Ethics and the Center for Ethics Corporate Policy.

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementsu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či závěs/ zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Početivá a rychlá práce.
Volejte česky nebo anglicky:
852-2230

John Paul II.
Encyclical „Slavorum Apostoli“

Apostles of the Slavs

Pope John Paul II Commemorating the 11th Centenary of Sts. Cyril and Methodius

Sts. Cyril and Methodius, the Greek brothers who in the ninth century brought the Gospel to the Slavic peoples of Eastern Europe, can be viewed as „the authentic precursors of ecumenism.“ Pope John Paul II said in an encyclical dated June 2 and released by the Vatican July 2. John Paul II, the first Slavic pope, noted that the brothers were „men of Hellenic culture and Byzantine training“ who worked in a land which followed the Roman church. For this reason, he said, the two are „connecting links or spiritual bridges between the Eastern and Western traditions, which both come together in the one great tradition of the universal church.“ The pope said that Cyril and Methodius had shown an „up-to-date version of the catholicity of the church“ because they recognized that the Gospel could be expressed in any language or culture. „The work of evangelization which they carried out – as pioneers in a territory inhabited by Slav peoples – contains both a model of what today is called „inculturation“ – the incarnation of the Gospel in native cultures – and also the introduction of these cultures into the life of the church.“ said the pope. The encyclical, the fourth issued by John Paul II, was timed to coincide with celebrations marking the 11th centenary of the death of Methodius in 885. The text of the encyclical follows, translation by the Vatican.

I INTRODUCTION

1. The apostles of the Slavs, Sts. Cyril and Methodius, are remembered by the church together with the great work of evangelization which they carried out. Indeed it can be said that their memory is particularly vivid and relevant to our day.

Considering the grateful veneration enjoyed for centuries by the holy brothers from Salonika (the ancient Thessalonica), especially among the Slav nations, and mindful of their incalculable contribution to the work of proclaiming the Gospel among those peoples; mindful too of the cause of reconciliation, friendly coexistence, human development and respect for the intrinsic dignity of every nation, by apostolic letter *Egregiae Virtutis* of Dec. 31, 1980, I proclaimed Sts. Cyril and Methodius co-patrons of Europe. In this way I followed the path already traced out by my predecessors and notably by Leo XIII, who over 100 years ago, on Sept. 30, 1880, extended the cult of the two saints to the whole church with the encyclical epistle *Grande Munus*, and by Paul VI, who with the apostolic

letter *Pacis Nuntius* of Oct. 24, 1964, proclaimed St. Benedict patron of Europe.

2. The purpose of the document of five years ago was to remind people of these solemn acts of the church and to call the attention of Christians and of all people of good will who have at heart the welfare, harmony and unity of Europe to the ever-living relevance of the eminent figures of Benedict, Cyril and Methodius as concrete models and spiritual aids for the Christians of today and especially for the nations of the continent of Europe, which especially through the prayers and work of these saints have long been consciously and originally rooted in the church and in Christian tradition.

The publication of my apostolic letter in 1980, which was dictated by the firm hope of a gradual overcoming in Europe and the world of everything that divides the churches, nations and peoples, was linked to three circumstances that were the subject of my prayer and reflection. The first was the 11th centenary of the pontifical letter *Industriae Tuae*, whereby Pope John VIII in the year 880 approved the use of the Old Slavonic language in the liturgy translated by the two holy brothers. The second circumstance was the first centenary of the above-mentioned encyclical epistle *Grande Munus*. The third was the beginning, precisely in 1980, of the happy and promising theological dialogue between the Catholic Church and the Orthodox churches on the island of Patmos.

3. In the present document I wish to make particular reference to the epistle *Grande Munus*, by which Pope Leo XIII intended to remind the church and the world of the apostolic merits of both the brothers – not only of Methodius, who, according to tradition, ended his days at Velehrad in Greater Moravia in the year 885, but also of Cyril, whom death separated from his brother in 869, when he was in Rome, the city which received and which still preserves his relics with profound veneration in the Basilica of St. Clement.

Recalling the holy lives and apostolic merits of the two brothers from Salonika, Pope Leo XIII fixed their annual liturgical feast on July 7. After the Second Vatican Council, as a result of the liturgical reform, the feast was transferred to Feb. 14, which from the historical point of view is the date of the heavenly birthday of St. Cyril.

At a distance of over 100 years from Pope Leo's epistle, the new circumstances in which it so happens that there falls the 11th centenary of the death of St. Methodius encourage us to give renewed expression to the church's memory of this important anniversary. And a particular obligation to do so is felt by the first pope called to the See of Peter from Poland and thus from the midst of the Slav nations.

The events of the last 100 years and especially of the last decades have helped to revive in the church not only the religious memory of the two holy brothers but also a historical and cultural interest in them. Their special charisms have become still better understood in the light of the situations and experiences of our own times. A contribution to this has been made by many events which belong, as true signs of the times, to the history of the 20th century; the first of these is that great event which took place in the life of the church: the Second Vatican Council. In the light of the magisterium and pastoral orientation of that council, we can look in a new way – a more mature and profound way – at these two holy figures now separated from us by 11 centuries. And we can read in their lives and apostolic activity the elements that the wisdom of divine providence placed in them, so that they might be revealed with fresh fullness in our own age and might bear new fruits.

II BIOGRAPHICAL SKETCH

4. Following the example offered by the epistle *Grande Munus*, I wish to recall the life of St. Methodius, without however thereby ignoring the life – so closely linked to it – of his brother St. Cyril. This I will do in general terms, leaving to historical research the detailed discussion of individual points.

The city which saw the birth of the two holy brothers is the modern Salonika, which in the ninth century was an important center of commercial and political life in the Byzantine Empire and occupied a notable position in the intellectual and social life of that part of the Balkans. Being situated on the frontier of the Slav territories, it also certainly had a Slav name: Solun.

Methodius was the elder brother and his baptismal name was probably Michael. He was born between 815 and 820. His younger brother Constantine, who came to be better known by his religious name Cyril, was born in 827 or 828. Their father was a senior official of the imperial administration. The family's social position made possible for the two brothers a similar career, which in fact

Our 100th Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of
Federal Home Loan Bank System

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

SAVING IS CONVENIENT HERE!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service

CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8300

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and
Loan Insurance Corp.

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, ILL. 60546
PHONE: 442-5700

Charter 77 on the Invasion Anniversary

Seventeen years ago, on the night of August 20 to 21, 1968, the armies of five Warsaw Pact countries entered Czechoslovakia to halt democratic renewal. It happened against the will of even the communist party, the will of the president, the government, the parliament, and in violation of international law, including the Warsaw Pact Treaty. August 21 has been a traumatic experience for Czechoslovakia ever since. Within two years the social fiber was disrupted and conditions for a creative development liquidated. Hundreds of thousands were dismissed from their jobs ranging from executives to foremen and skilled workers. The majority of artists, writers, and journalists were prevented from working in their field. Hundreds of books were removed from libraries. Films and back issues of newspapers disappeared into vaults. The needed economic and political reforms were halted and the country was thrown back into the environment of the 1950's when any kind of dialogue was impossible. Leading positions were now filled by people whose main, sometimes only, qualification was a limitless capacity for conformity and obedience to the regime but who lacked any professional merit. They were joined by resigned individuals, the "misled", who saved their jobs and salaries in this manner without any chance to influence conditions at their work place. Most people were overcome by frustration and held the meager hope that the regime would not revert to the political assassinations and concentration camps of the early 1950's. Instead, the regime engaged in staging trials of individuals and in police intimidation.

A country searching in the 1960's for a democratic socialism corresponding to the needs of modern development and historical experience of our nations acquired almost feudal characteristics through "normalization". Functionaries are untouchable once more. Bureaucratic excesses, to use an example, prevent citizens from leaving ecologically endangered areas, from changing jobs or residence. Persecution of children for past and present attitudes of their parents resumed. Many talented people preferred to leave the country under these circumstances.

Stagnation and growing back-

wardness, not only in technology and in the economy but also in social life, are the result. Culture and morale are declining. Working morale is low while corruption and the virtually open theft of public property is commonplace. With the tacit approval of the regime, people have withdrawn into the material world of consumerism where they obtain - often illegally - values which the incompetent managers of the economy are unable to secure for them.

Pressed by the shortage of consumer goods and difficulties in foreign trade and by increasing technological backwardness, the regime is attempting to remove at least the worst deficiencies of the situation but is incapable of piercing the barrier of social apathy of its own creation.

The question of whether August 21 was an international measure against an antisocialist counterrevolution is best answered by the conservative nature of the present regime. The leaders are blocking renewal because they fear changes at the top. The very term "reform" is taboo because it reminds them of reforms preceding August 1968.

We recall this unhappy anniversary and its consequences not to demand a reappraisal of the past. What happened cannot be undone. Let history be the judge. But it seems to us that 17 years of inertia in a rapidly changing world is too long. We cannot continue this way. Reforms in neighboring countries with similar political system prove that other ways are possible. Many of the reforms are similar to what Czechoslovakia attempted in the 1960's. The topmost authorities in some of the countries which helped suppress the Czechoslovak renewal in 1968 openly take measures encouraging flexibility in economic and political management making possible a more active participation by citizens.

People follow with interest the new developments in the Soviet Union. They listen and read what Mikhail Gorbachev is saying and they compare it with the deadly lethargy in Czechoslovakia. People who should know say that the Czechoslovak press is censoring Soviet declarations. There is no way to judge which turn our policy will take. But people are able to tell the difference between political slogans of the ruling elite from straight talk.

August 21 remains the critical watershed in Czechoslovak-Soviet relations. Without an

dulging in illusions, we would like to hope that developments in the Soviet Union will assume a wider significance. We believe that the sorry state of Europe mentioned in our "Prague Appeal" can be solved by a long-lasting and patient effort to overcome the barriers between the blocs. August 21 epitomizes the bloc mentality that prevailed over democratic détente. It has become an obstacle on the road to Helsinki and its implementation. The argument of a West German threat which was used to justify the October 1968 agreement on the temporary stationing of Soviet troops in Czechoslovakia became obsolete when West Germany signed agreements with its eastern neighbors. The presence of Soviet forces in Czechoslovakia is now the result of the deployment of the superpowers' forces in Europe. Their withdrawal can take place only as part of an overall process of easing the division of Europe into two blocs. Their withdrawal or reduction would be an exemplary unilateral step that would gain sympathy in places besides Czechoslovakia because it would replace the ossified bloc mentality by a concrete step toward dynamic coexistence as a condition for peace and cooperation.

Our internal crisis can be solved only by reintroducing democracy, which is deeply rooted in the political culture of our nations. We do not ask for retribution and for the redress of harm caused by past violence. We call for recognition of the present and future needs of our people. Nobody can evade responsibility and everybody will be judged according to what he does and what he stands for now, not what he did in the past.

Václav Havel, a renowned playwright and human rights activist, was detained by the police together with two other human rights activists, Miroslav Kusý and Tomáš Petřivý, at Kusý's apartment in the Slovak capital of Bratislava. The apartment was searched by the police who were looking for a copy of the Charter 77 statement to be issued in the occasion of the 17th anniversary of the Soviet-led invasion of Czechoslovakia. All three were released on August 18. This was the second time that Mr. Havel had been detained. He, and two others, Ladislav Lis and Charter 77 spokesman Jiří Dienstbier, were also arrested on August 10 and released the following day.

Methodius did take up, reaching the rank of archon or prefect in one of the frontier provinces where many Slavs lived. However, toward the year 840 he interrupted his career and retired to one of the monasteries at the foot of Mount Olympus in Bithynia, then known as the holy mountain.

His brother Cyril studied with great success in Byzantium, where he received holy orders after having resolutely refused a brilliant political future. By reason of his exceptional intellectual and religious talents and knowledge, there were entrusted to him while he was still a young man delicate ecclesiastical appointments, such as that of librarian of the archive attached to the great Church of Holy Wisdom in Constantinople and simultaneously the prestigious position of secretary to the patriarch of that city. However, he very soon made in known that he wished to be relieved of these posts in order to be able to devote himself to study and the contemplative life, far from the pursuit of ambition. Thus he retired secretly to a monastery on the Black Sea coast. He was discovered six months later and was persuaded to accept the task of teaching philosophy in the school of higher learning in Constantinople, where by reason of the excellence of his knowledge he gained the epithet of "The Philosopher" by which he is still known.

Later on he was sent by the emperor and the patriarch on mission to the Saracens. On the completion of this task he retired from public life in order to join his elder brother Methodius and share with him the monastic life. But once again, together with Methodius, he was included in a Byzantine delegation sent to the Khazars, acting as a religious and cultural expert. While staying in the Crimea at Kherison, they identified what they believed to be the church in which had been buried St. Clement, pope of Rome and martyr, who had been exiled to that distant region. They recovered his relics and took them with them. These relics later accompanied the two holy brothers on their missionary journey to the West, until they were able to bring them solemnly to Rome and present them to Pope Hadrian II.

5. The event which was to determine the whole of the rest of their lives was the request made by Prince Rastislav of Greater Moravia to the Emperor Michael III to send to his peoples "a bishop and teacher... able to explain to them the true Christian faith in their own language."

Those chosen were Sts. Cyril and Methodius, who readily accepted, set out and, probably by the year 863, reached Greater Moravia - a state then including various Slav peoples of Central Europe, at the crossroads of the mutual influences between East and West. They undertook among these peoples that mission to which both of them devoted the rest of their lives, spent amid journeys, privations, sufferings, hostility and persecution, which for Methodius included even a period of cruel imprisonment. All of this they bore with strong faith and indomitable hope in God. They had in fact prepared well for the task entrusted to them: They took with them the texts of the Sacred Scriptures needed for celebrating the sacred liturgy, which they had prepared and translated into the Old Slavonic language and written in a new alphabet, devised by Constantine the Philosopher and perfectly adapted to the sounds of that language. The missionary activity of the two brothers was accompanied by notable success, but also by the understandable difficulties which the preceding initial Christianization, carried out by the neighboring Latin churches, placed in the way of the new missionaries.

About three years later, while traveling to Rome, they stopped in Pannonia where the Slav prince Kocel, who had fled from the important civil and religious center of Nitra, gave them a hospitable reception. From here, after some months, they set out again for Rome together with their followers, for whom they desired to obtain holy orders. Their route passed through Venice, where the innovating elements of the mission they were carrying out were subjected to a public discussion. In Rome Pope Hadrian II, who had in the meantime succeeded Nicholas I, received them very cordially. He approved the Slavonic liturgical books, which he ordered to be solemnly placed on the altar in the Church of St. Mary and Praesepe, today known as St. Mary Major, and recommended that their followers be ordained priests. This phase of their efforts concluded in a most favorable manner. Methodius, however, had to carry out the next stages by himself, because his younger brother, now gravely ill, scarcely had time to take religious vows and put on the monastic habit before he died shortly afterward, Feb. 14, 869, in Rome.

(Continued in next issue)

VOICE OF THE NATION

Archdiocese of Chicago

TWO NEW DIRECTORS APPOINTED FOR ARCHDIOCESAN ETHNIC MINISTRIES

Joseph Cardinal Bernardin has appointed two new directors for ethnic ministries in the Archdiocese of Chicago. Sister Purificacion Bautista, R.C., will be coordinator of the newly established Archdiocesan Filipino Ministry and Rev. Charles O'Rourke, S.S.C., has been named director of the Korean Catholic Center.

As coordinator for Filipino Ministry, Sister Bautista will welcome and help integrate members of the Filipino community into their local parishes, as well as deepen and enliven Filipino spirituality, culture and faith within the archdiocese. She will also aid them in personal or family needs, and will help to familiarize them with archdiocesan liturgical, spiritual, ministry formation and community programs. When necessary, she will adapt existing programs or create new programs for the Filipino community.

Sister Bautista, born in Tarlac, Philippines, holds both a bachelor's and a master's degree in sociology from the University of the Philippines. In 1958 she entered the novitiate of the Cenacle Sisters on Long Island, New York.

WRITE

I am trying to complete my series of the old Narod Kalendar's. If you would be so kind as to publish the yyears that I need and possibly some of your readers would have some and would like to sell them, they could write me and I would contact them

I need the following years: Any Kalendar's before the year 1910, also 1910, 1911, 1912, 1913, 1914 - 1919, 1924, 1931, 1932, 1935, 1937, 1939, 1946, 1950 and 1959

Also if anyone has any old „Hlas” Kalendar's that were published in St. Louis, I would also be interested: I have the following years: 1915, 1917, 1926, 1927, 1928, and 1932.

If any of you readers have them and would like to dispose of them, please write.

Alfred Novacek
Dwight, Nebraska 68635

For the past 27 years she has given retreats and spiritual guidance to priests, religious and laity at Cenacle Retreat Houses in Illinois, Louisiana, California and the Philippines. From 1961-65 she conducted Filipino Retreats at Cenacles in Illinois and she was one of six sisters who opened the first Cenacle Retreat House in the Orient in 1967. She taught at the University of the Philippines and at other colleges, in addition to giving retreats and serving as chaplain for various organizations. In 1980 she became the first woman invited to join the campus ministry team at Jesuits of Ateneo de Manila University where she remained until returning to Chicago in 1982.

Sister Bautista looks forward to continuing ministry to Filipinos in the archdiocese which she says, „has been a priority for me since way back in the 1960's. I consider this new position a „second call” from the Lord!”

Rev. Charles O'Rourke, SSC, brings to the Korean Catholic Center 27 years experience as a missionary in Korea. A native of Iowa, he attended the Columban seminary in Boston and was ordained in 1957. He left for Korea the following year.

The Korean Catholic Center, now at 4532 N. Western, was established in 1970 and serves more than 4,000 Korean Catholics living in the archdiocese. Through the center, Korean faithful are able to attend Mass and receive the sacraments and other pastoral services in their own language.

While a whole range of activities at the center allows them to preserve their customs, language and culture, most importantly, explained Father O'Rourke, „it is an apostolate through which the Church helps Korean immigrants to assimilate and to make the transition from Korean to American lifestyle and aids in situating them into their own parish communities throughout the archdiocese.”

News from Normalized Czechoslovakia

Apartheid Protested

Charter 77 sent a letter to Bishop Desmond Tutu in South Africa (Charter 77 Document No. 21/85 dated Prague, September 3, 1985) expressing solidarity with the „resistance of the majority of the South African people against the violence of apartheid and your attempt at dialogue and your country's nonviolent transition to a natural order. The representatives of Charter 77's human rights initiative, who call for the respect of human rights in Czechoslovakia, reject any form of discrimination.”

Nicaraguan Connection

Seven boys and three girls from Nicaragua arrived in Prague on July 19. They were members of a Sandinista delegation who came to help harvest hops in Czechoslovakia. They were reciprocating the help by Czechoslovak youth who had gone to Nicaragua to harvest coffee beans as agreed between the Czechoslovak and Nicaraguan youth organizations in February 1984. The leader of the Sandinista delegation, Guillermo Espinosa, said that the main purpose of his delegation's visit was not only to pick hops but especially to strengthen the friendship and solidarity between the young people of both nations (Mladá fronta, August 9).

Seven Wonders of the World

Many jokes circulate in Czechoslovakia. One of them goes like this: 1. We all have jobs. 2. Because we all have jobs we need work only at 50 percent capacity. 3. Although we work only at 50 percent capacity the plan is fulfilled 100 percent. 4. Although the plan is fulfilled 100 percent there is nothing in the stores. 5. Although there is nothing in the stores we have almost everything. 6. Although we have almost everything, we steal. 7. Although we steal, nothing is missing.

Looking Ahead
by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

FACTS ABOUT ETHIOPIA

The American people need to know what type of government our charities are attempting to deal with in Ethiopia. Here are some clues.

If you were a government official in a country facing a catastrophe in which millions of your people were malnourished, and several million were literally starving to death, would you feel justified in using scarce funds for a celebration—funds badly needed for food? Surely you would not!

Yet last September the Ethiopian government spent over \$200 million on festivities celebrating the 10th anniversary of the Communist takeover of the country. These funds were used for such “necessities” as 480,000 bottles of scotch whiskey.

Just think how much misery could have been prevented nearly one year ago by using that \$200 million to bring in grain for their starving people. Think about how many lives might have been saved with that money!

Surely this true story illustrates the callous disregard of Ethiopian leaders for human life. Such actions, however, have been the norm for Communists from 1917 in Russia to present day Ethiopia. But there is much more.

Last March our officials pleaded with Ethiopian officials to forget about trying to cope with delivery problems for which they were not equipped or prepared. We asked

them to just get out of the way and let us deliver the food to those desperately needing it.

The Ethiopians not only refused but, showing their complete disregard for human life, did everything they could to prevent distribution of food.

At one site, called Ibnet, some 60,000 people were gathered awaiting food. They had constructed simple, crude huts to shield themselves from the severe climate and protect the sick from the elements.

The army was sent in to drive the people off. Their humble shelters were burned, often with people still in them. Some 30,000 of these 60,000 hapless people are still accounted for.

We don't have to continue acting as if we are helplessly caught on the horns of this apparent dilemma. We can and should demand complete freedom and control in distributing aid supplies.

It makes no sense to raise millions to buy food, then have the food rot on the docks.

Neither does it make any sense to permit the Ethiopian, or any other government, to select which of its people are to receive aid and are, therefore, to live while others are doomed to die.

After all, that's much of the problem: Using scarce resources for the army rather than for feeding the people. Ethiopia, in point of fact, has the largest army in Africa, and it is being used against its own people.

While the humanitarian fundraising efforts of British and American musicians is certainly commendable, their work is only half-done. Now they owe it to their millions of contributors to follow up with objective, on-the-scene inspections to verify results and to report their findings to the world with the same fervor they used in raising the money. To do less would condemn their efforts as a publicity-seeking sham.

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402

Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650

ALL PHONES:
484-0800

Czech Mass every Saturday Evening at 6:15 PM
at Our Lady Of the Mont in Cicero, Ill.
(2414, S. 61st Ave.)

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233